

DON BOSKO

SALEZIJANSKI VESTNIK 6

Glasiló za salezijansko družino in prijatelje don Boska november–december 2006

**JESENSKA POT
POVEJ NAPREJ: ORATORIJ JE O.K.
V ZAČETKU JE BILA MATI**

4 V SREDIŠČU MLADI

Jesenska pot
dr. Janez Vodičar

10 DON BOSKO VZGOJITELJ

**“Prizadevaj si,
da te bodo imeli radi”**
dr. Carlo Nanni

12 OČE IN UČITELJ

Premagati ovire
Pascual Chavez

15 150. OBLETNICA SMRTI MAME MARJETE

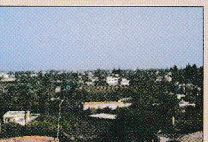
V začetku je bila mati
Tone Ciglar

20 MISIJONI

**Revščina
majhnih barak**
Barbara in Antun

22 S P O T I

**Z Zahejem
v Jerihi**
Tone Ciglar

31 NAŠI VZORI

Biser dobrote
France Škrabl

Družina je prva vzgojna skupnost, vendar pa ne edina in izključna. Človekova družbena razsežnost, pod civilnim in cerkvenim vidikom, sama po sebi teži in vodi k bolj obsežnemu in razčlenjenemu delu, ki je sad organiziranega sodelovanja raznih vzgojnih dejavnikov. Ti dejavniki so vsi potrebni, čeprav more in mora vsak delovati le v okviru svojih pristojnosti in dajati svoj poseben prispevek.

Vzgojna naloga krščanske družine zavzema torej zelo važno mesto v celostni (organski) pastoralni; to zahteva novo obliko sodelovanja med starši in krščanskimi skupnostmi, med vzgojitelji in dušnimi pastirji. S tega vidika mora prenova katoliške šole posvetiti posebno pozornost tako staršem otrok kot tudi oblikovanju dobre vzgojne skupnosti.

Brezpogojno mora biti zajamčena pravica staršev, da svobodno izbirajo tako vzgojo, ki ustreza njihovemu verskemu prepričanju.

Država in Cerkev sta dolžni pomagati staršem, da bodo mogli primerno izvrševati svoje vzgojne naloge. Tako država kot Cerkev morata razvijati in podpirati take ustanove in dejavnosti, kot jih družine upravičeno zahtevajo; pomoč mora ustrezati potrebam družin.

Janez Pavel II., Apostolsko pismo o družini, Družina 1982, CD 16.

Foto: M. Lamovšek

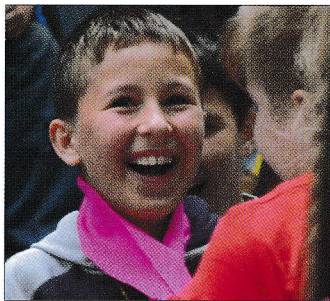

Foto: M. Lamovšek

SALEZIJANSKI VESTNIK
dvomesečnik

Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 6 | skupna številka 544

Leto 2006 | letnik 79

ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,

s. Marija Žibert, Janez Krnc,

mag. Marko Košnik

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

Toni Anžlovar & MM

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik je
l. 1877 ustanovil sv. Janez
Bosko, v slovenskem jeziku
je začel izhajati l. 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,
v 29 jezikih in v 135 državah.

Darove za vzdrževanje Salezijanskega
vestnika in za druge namene lahko
nakažete na račun, vpišete namen plačila
ter nas obvestite o namenu nakazila.

Salezijanci | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana

TRR **24200-9004141717** sklic **00 06**

NASLOV UREDNIŠTVA

Salezijanski vestnik

Rakovniška 6

1000 Ljubljana

telefon: **01/42.73.028**

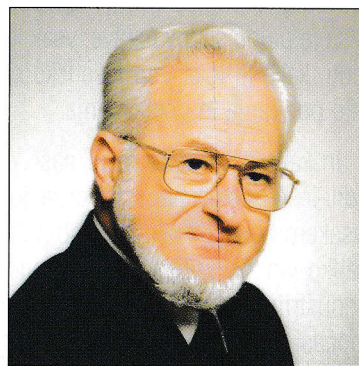
e-pošta: **vestnik@salve.si**

splet: **www.donbosko.si**

ZVEZDE NA NEBU

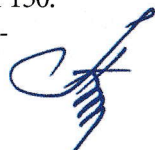
dr. ALOJZIJ SLAVKO SNOJ, inšpektor

Zvezde svetijo vedno, le uzremo jih v somraku in zažarijo nam v temi. Sveto pismo pravi: »Razumni se bodo lesketali kakor sijaj neba. Ti, ki so mnoge pripeljali do pravičnosti, pa bodo kakor zvezde za vso večnost« (Dan12,3). Zadnji dan meseca septembra praznujemo rojstni dan za ta svet in za večnost salezijanskega duhovnika in misijonarja Andreja Majcna, ki je ena takih zvezd na našem duhovnem nebu. Umrl je na svoj rojstni dan leta 1999 in letos je minilo sedem let od njegove smrti. Za to priložnost je prišlo na obisk iz Vietnama v Slovenijo, na Majcnov grob, osem njegovih nekdanjih učencev, na čelu s salezijanskim inšpektorjem; to je John Baptist Nguyen Van Them. Pričajo nam o vietnamskem čudežu, ki ga pripisujejo našemu svetniškemu misijonarju Andreju Majcnu in ga imenujejo »naš oče«. Ko je namreč leta 1976 moral zapustiti komunistični Vietnam kot zadnji misijonar – tujec, je tam zapustil majhno skupino mladih salezijancev. Danes je njihovo število naraslo že skoraj na tristo in oni odhajajo v misijone; tudi v Evropo. To je eden od poglobitnih razlogov, da pospešujejo začetek postopka za uradno razglasitev Andreja Majcna za svetnika.

Zato smo ob tej priložnosti pripravili skupno izjavo o pripravi postopka za beatifikacijo, ki je v Cerkvi navadno dolgotrajen in zapleten proces. V Majcnovem primeru še posebej, ker gre za velik del življenja, posvečenega misijonom na Kitajskem in v Vietnamu, v domovini pa nato še za dve desetletji njegovega duhovniškega poslanstva. To pripravo pri nas vodi prof. Tone Ciglar s skupino sodelavcev. Drage bralke in bralci Salezijanskega vestnika! Nova zvezda nam žari v temnem mraku naših dni! Prosimo Gospoda, naj ga poveleča med svetniki, nas pa uslišuje po njegovi priprošnji! Za to nam je na voljo tudi posebna molitev, ki jo smemo moliti in širiti.

Praznik vseh svetih in vernih duš dan sta nekako v sredini naše mračne jeseni, ko sonce izgublja svojo moč; žarijo pa nam svetle zvezde na nebu. Ob koncu novembra bomo priča še enemu močnemu utrinku v naše ozračje. Na nedeljo Kristusa kralja, 26. novembra, bomo na Rakovniku v Ljubljani slovesno obhajali 150. obletnico smrti don Boskove mame Marjete, naše nove vzornice matere – vzgojiteljice, in njeno razglasitev za častitljivo, ki se približuje časti oltarja. Naj nas žar novih zvezd opogumlja in razveseljuje v mraku naših dni.

Jesenska pot

dr. JANEZ VODIČAR

Nekaj sončnih dni nam v jeseni pokloni čudovite sprehode po samotnih gozdnih poteh. Kolesarjenje med odpadlim listjem z vonjem po rahlo trohnečih sadovih celotnega leta nas napolni s hvaležnostjo, da smo smeli biti del tega postajanja in minevanja. Sprehod po poti, ki so jo košata drevesa mehko postlala z najrazličnejšimi barvnimi odtenki, kar sam povzdigne pogled proti modremu nebu. Vse je polno sadov narave; vsak lahko začuti, kako je vpet v to jesensko prepletanje pobiranja in poslavljanja.

In kako težko sprejmejo naše oči v tej idili jesenske narave ostanke za ljudmi. Na vsakem koraku malo bolj obljudene poti lahko vidimo vse bogastvo prehrabene industrije. Res, da nekatere pločevinke že počasi izgubljajo svoj lesk, se pa plastenke temu vztrajno upirajo. Taki in drugačni nenaravni predmeti so sad drugega nastajanja in minevanja. Človek za sabo pušča, kar mu pač pade iz rok.

Ko takole začneš preštrevati na svojem jesenskem sprehodu vse mogoče smeti, izgine vsa očarljivost narave. Nič več jesenskih barv, nič več vetra in listja, nič več sadov pomladanskega prebujanja in poletnega zorenja, nič več mamljivega vonja začetega trohnenja, samo še pločevinke, plastenke, tetrapaki, vedra in bogsigavedi kakšne vrečke s takimi in drugačnimi napismi. Namesto sproščenega sprehoda v naravi nas popade sveta jeza nad malomarnimi ljudmi, ki nimajo nobenega spoštovanja do okolja.

Morda se niti ne zavedamo, da se nam taki sprehodi dogajajo dan za dnem. V življenju se srečujemo s takimi in drugačnimi ljudmi. Njihova dejanja so nam lahko všeč, lahko nam do njih ni mar, lahko nas motijo. Prepogosto vidimo le dejanja, besede, obnašanje, ki nas moti. Za

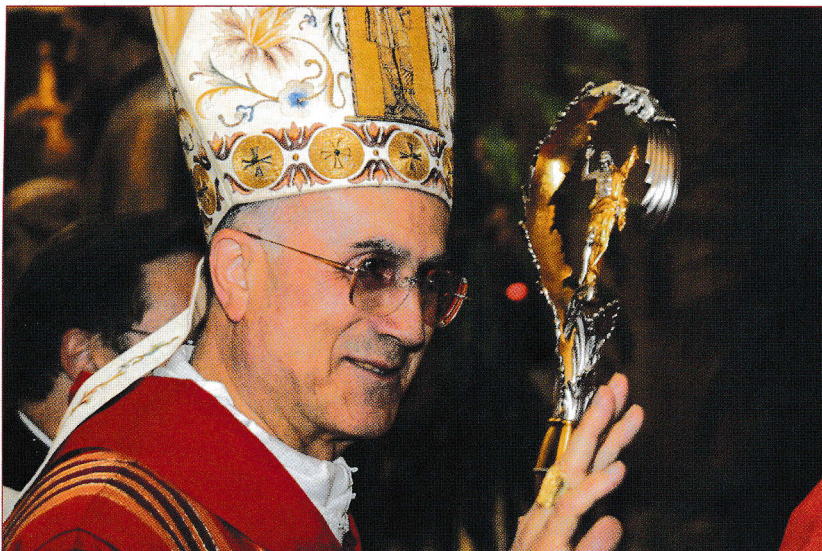
svojo 'pravilno' oceno naših bližnjih poskušamo pridobiti podporo še drugih.

Čeprav na vrtu dobro vemo, da moramo pobrati zdrave plodove in gnile zavreči, v naših odnosih to ni tako jasno. Prehitro smo pozorni na slaba dejanja naših bližnjih. Kako se nam z lahkoto prikradejo pred oči slabosti ljudi! Saj ne gre, da bi jih morali kar po vrsti odobravati; uporabiti bi morali navade z jesenskega vrta. Dobra dela naših bližnjih bi morali shraniti, jih čuvati in kazati drugim, slaba pa zavreči.

Kot ob jesenskem sprehodu težko umaknemo pogled s smeti, ki nas motijo in zato ne vidimo več čudovite jesenske narave, tako je tudi v naših odnosih. Če gledamo le na slaba dejanja, slabe navade, grehe svojih bližnjih, če hočete, tudi sebe, potem ne bomo videli nič drugega. Samo zlo, greh, krivica, slabosti nam bodo pred očmi. Če nam smeti pokvarijo sprehod, nam pozornost in preštevanje slabega pokvari življenje. Naše srce je vedno bolj polno tega, kar gledamo in kar doživljamo. Če bi bili na jesenskem vrtu pozorni le na gnile in slabe plodove, bi še to, kar smo pridelali, propadlo. In kateri kmet kaže gnile sadove drugim? Ravno tako je v naših odnosih. Če bomo videli le slabo, bo vse dobro prej ali slej postalo slabo. S kazanjem na grehe bližnjih tako počasi grenimo svoje življenje. Vsako, še tako dobro dejanje naših bližnjih, bo že vnaprej postalo sumljivo. Namesto da bi se veselili dobrote, smo podobni človeku, ki je v lepem in zdravem jabolku že vnaprej videl gnilobo, in da bi dokazal, kako ima prav, je tako dolgo čakal, da je res zgnilo.

Morda bi se bilo na naših jesenskih sprehodih smiselno vprašati, kaj sploh prispeva k lepši naravi naše hudovanje nad nepridipravi, ki ne vedo, kam sodijo smeti.

Kardinal Tarcisio Bertone

Foto: ANS

VATIKAN SALEZIJANEC – NOVI DRŽAVNI TAJNIK

Potem ko je sveti oče Benedikt XVI. sprejel odstop državnega tajnika kardinala Angela Sodana, je 15. septembra 2006 na to mesto imenoval kardinala Tarcisia Bertoneja, genovskega nadškofa. Novi državni tajnik se je rodil leta 1934 v Romano Canavese. Srednjo šolo je obiskoval v don Boskovem Valdoccu v Torinu in se tam navdušil za salezijanski poklic. Salezijanec je od leta 1950, deset let pozneje je bil posvečen v duhovnika. Temeljne bogoslovne študije je nadgradil s študijem cerkvenega prava na Salezijanski papeški univerzi v Rimu – z doktorsko disertacijo »Vodenje cerkve v misli Benedikta XIV – papeža Lambertinija (1740–1758)«. Med leti 1979–1985

je bil dekan fakultete za cerkveno pravo na Salezijanski papeški univerzi, leta 1987 pa je postal vicerektor iste univerze. Do zadnje etape je sodeloval pri prenovi Zakonika cerkvenega prava. Vodil je tudi skupino za prevod tega zakonika v italijanski jezik. Leta 1989 ga je vrhovni predstojnik salezijancev izbral za rektorja Salezijanske papeške univerze. Dve leti zatem pa ga je papež Janez Pavel II. imenoval za škofa v Vercelliju. Leta 2003 je postal član kongregacije za nauk vere in bil tesen sodelavec kardinala Ratzingerja, sedanjega papeža. Tudi v novi funkciji je kard. Bertone prvi papežev sodelavec pri vodenju Cerkve. Državni tajnik je namreč najvišji predstavnik diplomatske in politične dejavnosti svetega sedeža, ki v določenih okoliščinah zastopa samega vrhovnega poglavarja cerkve.

povzeto po agenciji ANS

MARIBOR RITEM DUHA 2006

Na sobotni večer pred misijonsko nedeljo je bil v Mariboru v povsem polni dvorani Univerzitetnega športnega centra Leona Štuklja že peti, jubilejni, koncert duhovne ritmične glasbe Ritem duha, ki ga je pripravilo Društvo Salezijanski mladinski center Maribor v sodelovanju Rada Ognjišče.

Strokovna žirija je izbrala najboljšo popevko sodobne slovenske krščanske glasbe. Laskav naslov zmagovalke si je po njihovi oceni pridobila skupina Tvoj glas, ki je nastopila s skladbo Si kdaj? Drugo mesto je po mnenju strokovne žirije pripadlo skupini Kantus in skladbi Oče, tretje pa skladbi Preproste besede v izvedbi Ingrid Müller.

Tudi občinstvo v dvorani in poslušalci ob radijskih sprejemnikih so lahko oddali svoj glas in izbrali svojega favorita. Nagrado občinstva si je tako zaslužila Bojana Ivančič s pesmijo Odmev besed. Tudi najboljše besedilo je bilo izbrano. Nagrado je prejela skupna Kantus s skladbo Oče, ki so jo spisali Katarina in Marko Nzo-bandora ter Grega Sulejmanovič. Nagrado za najboljšega debitanta pa je letos prejela skupina Krik s skladbo Če hočem ali ne.

Andrej Knez

ŽELIMLJE POLETNE DUHOVNE VAJE

Tudi letošnje počitnice so želimeljsko ustanovo napolnili koraki, smeh, petje in molitev mladih udeležencev duhovnih vaj. V petih različnih starostnih skupinah se jih je udeležilo 380 fantov in deklet. Tema srečan je mlade spodbujala, naj se ne bojijo biti drugačni, naj sledijo svojemu notranjemu glasu in besedi, ki nam je po evangelistih zapustil zapisano sam Kristus. »Zakaj ne bi smel razmišljati s svojo glavo, imeti držo svoje hrbtenice in hoditi po sto-

Zmagovalna skupina na Ritmu duha 2006 - Tvoj glas

Foto: Arhiv Ritem duha

pinjah, ki so dobile smer po glasu mojega razuma in mojega srca«, smo razmišljali. Mladi so se na temo zelo dobro odzvali, izražali svoje mnenje, razodevali, kje je najtežje biti pokončen in drugačen v družbi vrstnikov.

Ob razmišljanju smo se močno opirali na sv. evharistijo in zakrament sprave, kjer smo prosili za moč in milost, da bomo zadane si načrte lahko izpolnjevali.

Duhovne vaje so pomagali voditi želimeljski animatorji, ki so bili s svojim ognjem in pripravljenostjo svetilniki mladim udeležencem in hkrati duša dogajanja. Utrujeni, a srečni so odhajali ob zaključku na svoje domove. Po številu jih je bilo 47, vendar so bili nekateri pri več skupinah. Prepričan sem, da jim bo vsak napor, ki so ga vložili za rast teh mladih, povrnjen v obilni meri.

Peter Pučnik – voditelj duhovnih vaj

Foto: arhiv Želimlje

Poletne duhovne vaje v Želimljem

Foto: M. Košnik

Črno morje v Ankaranu

Foto: M. Košnik

Srečanje ministrantov salezijanskih župnij v Celju

ANKARAN ČRNO MORJE 2006

Otroški smeh in veselje je v soboto 7. oktobra 2006 preplavilo okolico ankaranske cerkve. Črno morje, še zadnje v vrsti Čarnih srečanij, ki so se letos že v juniju zvrstila na Rakovniku, Veržeju in Podgorici v Črni gori pod geslom Mi družina ena smo, je privabilo preko 200 otrok in 70 animatorjev ter sodelavcev.

Družinsko ozračje, otroški smeh, osem otokov - osem kreposti, ki gradijo družino, čarovniške vragolije ankaranskega župnika g. Jakoba Trčka, palačinke, pesem, sv. maša in na koncu nepozabni sladoleđ so Črno morje zapisali z nepozabnimi otroškimi spomini. Sporočilo Čarnega morja je: dobre kreposti v naših družinah lahko zmagujejo z Božjo pomočjo in z našim prizadevanjem za ljubezen.

Marko Košnik

CELJE SREČANJE MINISTRANTOV

Na god rožnovenske Matere Božje je bilo knežje mesto Celje kraj, kjer smo imeli že tradicionalno srečanje ministrantov salezijanskih župnij. Naslov letošnjega srečanja je bil Za življenje.

Pričeli smo z razmišljanjem o liku sv. Dominika Savia, zavetnika ministrantov. Sledila je sveta maša, po maši pa so se ministranti z zemljevidi v rokah v skupinah odpravili na pot in raziskovali Celje. Zemljevid jih je pripeljal do celjske stolnice, kjer jih je pozdravil celjski opat in povedal nekaj zanimivosti o stolni cerkvi. Po ogledu smo odšli nazaj v Don Boskov center in tam po okrepčilu nadaljevali s turnirjem, ki je bil sestavljen iz nogometa, kviza in podiranja kegljev. Lep sončen dan smo tako dobro izkoristili za druženje, igro in molitev ter se po bogatem dnevu zadovoljni vrnili v svoje župnije.

Gašper M. Otrin

Vse foto: arhiv Projekt Oratorij

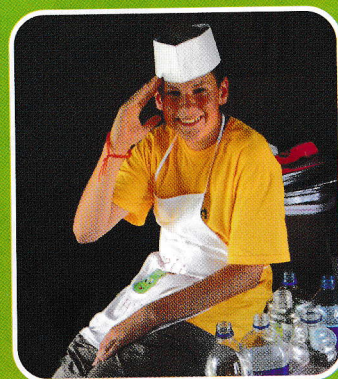
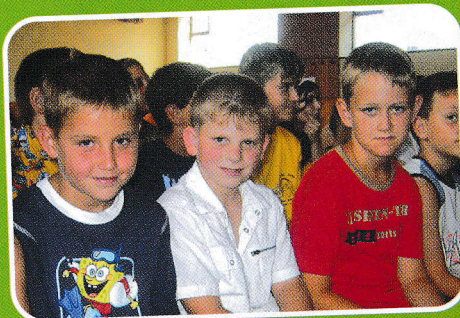
Povej naprej: Oratorij je O.K.

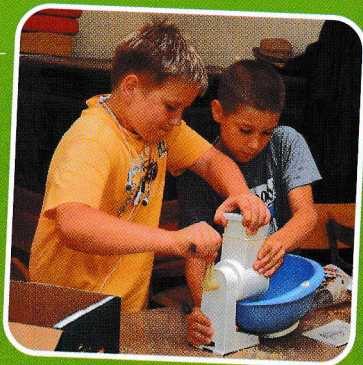
Pripravil: JURE BABNIK, vodja projekta Oratorij

Ko mi spomini hitijo nazaj v letošnje poletje, ko je v preko 200 krajih po Sloveniji potekal oratorij, mi v mislih odmevajo besede misijonarja p. Miha Drevenška, ki jih je izrekel na letošnji misijonski vasi na Rakovniku: »Na našo stojnico je prišla srednješolska učiteljica s svojim razredom in me na tihem prosila, naj med predstavitvijo ne omenjam Boga, saj je kot

učiteljica odgovorna pred starši.« »Kako naj ne omenjam Boga, če pa je on moj temelj,« je dejal, in dodal: »Petnajst let smo v Sloveniji že svobodni, pa se še vedno ne upamo na glas govoriti o Bogu, ki naj bi nam vernim pomenil vse.« Podobno kot p. Miha opažamo tudi drugi. Zato smo letošnjemu oratoriju, ki je govoril o velikem misijonarju sv. Frančišku

Ksaveriju, dali naslov: »Povej naprej!« Mladi, ki se oratorija udeležujejo, naj Boga ne zadržujejo zase, ampak naj o njem govorijo drugim. Tudi nevernim. V naslednjih vrsticah nekaj o tem, kaj oratorij pomeni otrokom, njihovim staršem, animatorjem in dušnim pastirjem, ki veliko skrbi namenjajo temu, da prek oratorijskega dogajanja oznanjajo Boga.

Otroci se oratorija veselijo

Tam spoznajo nove prijatelje, animatorji skrbijo zanje in jim pripravijo zanimiv program. Namesto da bi bili sami doma, se na oratoriju skupaj z drugimi pogovarjajo o Bogu, v delavnicah razvijajo skrite talente, pri igrah se zabavajo, kolikor jim duša da. »Tukaj slavimo Boga predvsem z veseljem,« pravi o oratoriju sv. Dominik Savio.

Staršem oratorij pomaga

Starši otroke v času počitnic, ko morajo sami v službo, z veseljem zaupajo v varstvo animatorjem oratorija. Tam bodo na varnem, zabavali se bodo in se hkrati drug ob drugem vzgajali. Naučili se bodo česa koristnega in rasli v veri.

Animatorji ob oratoriju rastejo

Čeprav sami kot srednješolci in študenti še niso popolnoma odrasli, pa že zmorejo prevzeti odgovornost za varstvo otrok. To jim neizmerno veliko pomeni, saj se čutijo pomembne in potrebne. Otroci jim dajo vedeti, da so ob njih veseli in njihov nasmeh je zanje največje plačilo. Skrb za druge pospešuje animatorjevo osebno rast in ga pripravlja za bodoči starševski poklic.

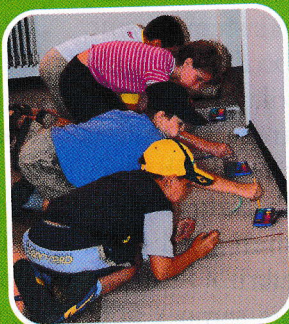
Voditelj je apostol mladih

Prvo in zadnjo skrb za zahtevno organizacijo oratorija prevzame(jo) eden ali več voditeljev oz. voditeljic oratorija. Ti so največkrat študentje, redovnice in redovniki; marsikje tudi odrasle žene ali mošnje, redko župnik. Glavna voditeljeva skrb je osebna in duhovna rast mladih animatorjev, ki v oratoriju najdejo svoje uresničenje, svoj prostor v Cerkvi in v družbi.

Župnik se na oratoriju približa mladim

Župniku na oratoriju ni potrebno prevzeti skrbi, ki bi jih ob svojem drugem delu ne zmoget. Ob kakšni manjši skrbi, ki ga vključi v oratorij, je najbolj dragocena njegova navzočnost med otroki in mladimi. Slednji prek župnika, ki jim je blizu, začutijo tudi bližino Boga in Cerkve.

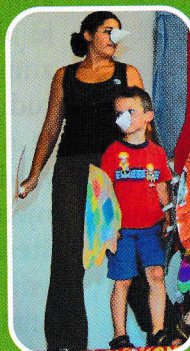

Župnija se pomladi

Oratorij je način, kako otroke in mlade v prostem času aktivno vključiti v župnijo. Mnogi kraji zato izkušnjo poletnega oratorija z oratorijskimi dnevi podaljšajo prek šolskega leta. Oratorij je odprt tudi za neverne, ki na ta način lahko naredijo prve korake na poti vere v Boga.

Statistika

Oratorij se je v Sloveniji ponovno začel l. 1988, l. 1995 je bil s priročniki ponujen širšemu krogu župnij. Letošnje leto je potekal v nekaj več kot 200 župnijah, udeležilo se ga je cca. 18.000 otrok in cca. 4.000 animatorjev.

www.oratorij.net

dr. CARLO NANNI

»Prizadevaj si, da te bodo imeli radi«

»Preventivni sistem je ime in priimek za salezijansko vzgojo. Toda vemo, da to ni izključno naša last. Pred in v povezavi z don Boskom so na preventivnost kot na oporišče vzgoje gledali bratje Cavanis, Ludvik Pavoni, Marcellino Champagnat in bratje maristi. Pozitivno vzgojno preventivo je priporočal Anton Rosmini. Preventivne vzgojne sloge najdemo pri lasalijanski in barnabitski vzgoji ter vzgojnem delu sester Jezusovega Presvetega Srca. Don Bosko je dodal svoje.

Beseda »sistem« je bila v devetnajstem stoletju v modi: plemenitila je misel, prakso, metodo in poudarjala misel o popolnosti in organičnosti kakega teoretičnega in praktičnega predloga. In kljub temu, morda nikoli bolj kot danes, se ideja o sistemski vzgoji priporoča v dobi, ko se nenehno ponavlja, da živimo v zapleteni družbi, v dobi naglih sprememb in močnih tehnoloških in kulturnih iznajdb. Glede na devetnajsto stoletje je misel o sistemu iz teoretske ravni prešla k pomenu praktičnega delovanja.

Logika preventive

Rad bi prikazal, kako naj bi v praksi »sistematično« uporabljali preventivni sistem, ki smo ga podedovali po don Bosku in iz tradicije salezijanske družine.

Najprej je treba izhajati iz »preventivnosti« v njenih mnogoterih pomenih. Nato pa je treba nenehno imeti pred očmi vrednote, za katerimi težimo.

Vzgajamo ne samo s poučevanjem ali spodbujanjem, ampak tudi z dobrimi odnosi, ki jih najdemo v trinomu »razum, vera in ljubeznivost«, pa tudi z ustvarjanjem ozračja, ki je naklonjeno in spodbudno za dobro, s postopnim uvajanjem navad, postopkov in poštenih ter medsebojno dogovorjenih odnosov, morda celo strnjenih v pravila, pravilnike,

statute, vzgojne načrte in plane za vzgojno ponudbo. Vse to skušamo dosegati z vabljenjem, pomaganjem, podpiranjem pri uresničevanju svobode, odgovornosti, kritičnosti in solidarnosti.

Vzgajamo kot skupnost

Ne vzgajamo kot posamezniki, ampak kot vzgojna skupnost. Vzgajamo ne samo medosebno, marveč tudi kot ustanova. Vzgajamo ne samo v vzgojni ustanovi (družini, šoli, oratoriju, cerkvi, skupini, pri delu), temveč tudi *eko-logično*, to je s prepletanjem in mrežo notranjih in zunanjih odnosov, z življenjem na določenem območju, v mestu, na vasi, znotraj tam veljavnih zgodovinskih postopkov.

Ne kazni

Don Bosko je kaj hitro odkril skrajno pomembnost dobrih vzgojnih odnosov, še preden je imel pred seboj jasen program »preventivnega sistema«. Morda iz svoje izkušnje. On, ki je od drugega leta svojega življenja živel in rasel brez očeta, je verjetno v sebi čutil, kako trdo je bilo tako življenje. Že kot deček je uvidel, kako trdo je za mlade, če živijo daleč od duhovnika, ki bi jih vzgajal za vero. Ker so bili mnogi zapuščeni, si je kmalu napravil življenjski načrt, da bi odpomogel takemu

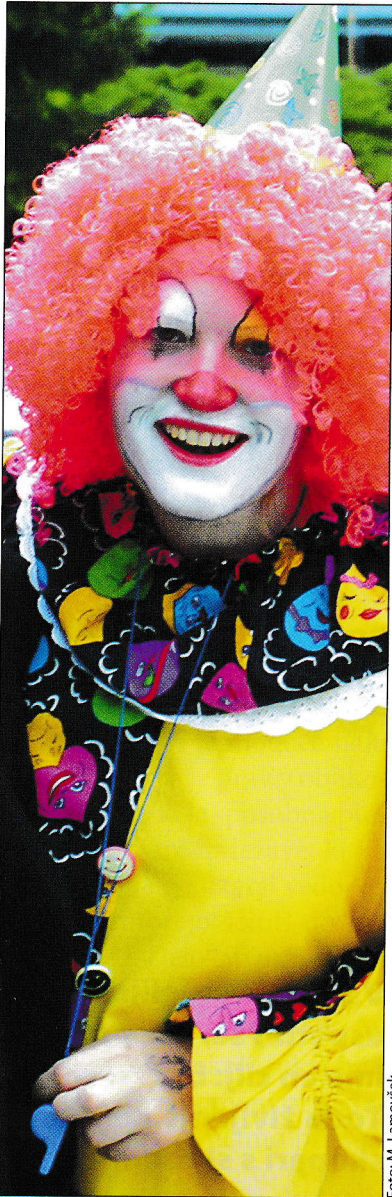

Foto: M. Lamovšek

negativnemu gledanju. Njegov prvi apostolat je obstajal v poskusu, da bi presegel razdaljo v odnosih pri verouku, ko se je naučil hoditi po vrvi. Kot mlad duhovnik pa se je odločil, da bo šel med ogrožene fante, se približal oddaljenim, vzpostavil odnose in cel sistem odnosov za pomoč revni, ogroženi in pokvarjeni mladini in ljudskim slojem.

V najboljši salezijanski vzgojni tradiciji je bil vzgojni odnos prežet s toplino (ljubeznivostjo, prijateljstvom, zaupanjem, ljubeznijo, sprejemanjem, asistenco). Toda ta ljubezen je bila tudi

zahtevna, saj jih je spodbujala k zavzemanju za vrednote in jim vzbujala »čut za dolžnost«, ki je uvod za odgovornost, ki pozitivno krepi naloge za rast v dobrem, ki vzpodbuja k občutku, da smo z drugimi »večji«. Zato je tudi dalj opomine vnaprej. »Disciplinskega ukrepa ni vzel kot »kazen«, ampak kot sredstvo osveščanja za posameznika ali za skupino, kot ponovno vzpostavljanje razumnega reda v prid skupnosti in v vzpodbudo za ponovni osebni sprejem odgovornosti in aktivnega sodelovanja pri skupni blaginji. Vse je bilo zamišljeno in hoteno znotraj vzgojne »družine« in v »družinskem duhu«.

Da te bodo imeli radi ...

Skrb za dobre vzgojne odnose pomeni prizadevanje in napor za najpomembnejše posodabljanje za tistega, ki hoče vzgajati po preventivnem sistemu. Temeljnega pomena je don Boskovo navodilo njegovim sodelavcem: »Prizadevaj si, da te bodo imeli radi.« Konkretno to pomeni: biti jim blizu, pridobiti si ob pravem času zaupanje, vendar obzirno in neprekinjeno, dati, da te sprejemajo in imajo radi, vsakega pa različno glede na njegov položaj, vlogo, osebo, starost in miselnost; skušati je treba tudi premagati nezaupanje. Vsi skupaj pa morajo skrbeti za resnično in učinkovito vzgojno okolje (»dom«), kakor je razvidno iz njegovega stalnega prizadevanja za življenje v valdoškem oratoriju.

Odnosi so središče

Morda danes bolj kot kdaj starši, vzgojitelji, učitelji in animatorji pri konkretnih vzgojnih odnosih z mladimi globlje dojemajo, da stvari nikakor niso lah-

ke. Res pa je tudi, da danes vzgojni odnosi zopet postajajo središče človeških dejstev in osebnega razvoja. Sicer pa ostaja za vzgojitelje kot posameznike ali kot ekipo ali vzgojno skupnost »izziv« za raziskavo o vzgoji in njeni pravi kvaliteti. Vzgojni odnosi so danes morda bolj kot včeraj osnova za vzgojno komunikacijo in za skupno rast v človečnosti vzgajancev in vzgojiteljev. ■

»Če se hočemo pokazati kot pravi prijatelji v blagor naših gojencev in jih obvezati, da bodo spolnjevali svoje dolžnosti, ne smemo nikoli pozabiti, da predstavljamo starše te drage mladine, ki je bila vedno predmet mojih skrbi, moje ga študija, moje duhovniške službe in naše salezijanske družbe. Od trenutka, ko postanejo naši sinovi, se moramo izogibati vsake jeze, kadar moramo kaznovati njihove padce, ali jo vsaj brzdati, da se bo videlo, da smo jo udušili. Ne vznemirjajte se, ne glejte nanje zaničljivo, ne žalite jih z besedami, marveč bodite sočutni, živimo iz upanja na prihodnost. Tedaj boste pravi očetje in boste prispevali k poboljšanju. Pomnite, da je vzgoja stvar srca in da je odvisna od Boga. Mi ne bi mogli v ničemer uspeli, če nas Bog ne bi učil te umetnosti in nam ne bi dal v roke pravih ključev. Prizadevajmo si, da nas bodo imeli radi, vzbujajmo jim občutek dolžnosti in strahu Božjega, in videli bomo, kako zlahka se odpirajo vrata tolikih src in se pridružujejo nam, da bomo slavili in se zahvaljevali tistemu, ki je hotel postati naš vzor, naša pot, naš zgled v vsem, zlasti pri vzgoji mladine.« don Bosko

Vsi ljudje si želijo uspeti. Vse, kar počnejo, ima en cilj: biti srečni. Toda življenje ne skopari s skrbmi, porazi, neuspehi. Tudi še tako srečna družina se na svoji poti sooča s težavami in solzami.

Nemalo je reči, ki ogrožajo mir in uničujejo upanje v družini: nasilje, izguba zaposlitve, nezvestoba, depresija, ločitev, bolezen ... Za geslo v teh primerih velja »priti iz predora«, kar lahko ponazarja rast. Naj se ne zdi čudno: težave lahko utrjujejo, vzgajajo. Obdobja stiske destabilizirajo in žalostijo, toda če družina

Premagati ovire

na ostane združena, se lahko poveže in na novo zastavi svojo pot. Biti močan v nadlogah pomeni ne se zagozditi v slepo ulico, pač pa sprejeti odločitev, ko se zdi, da je vse zaprto, poskusiti z druge strani.

Pomagati drug drugemu

Najboljše zagotovilo je spoznanje, ki temelji na skupnem delu, utemeljenem na sodelovanju, spoštovanju, nepristranskosti. Ko je kaka družinska težava postavljena »na skupno mizo«, je mogoče najti rešitev. Vzgoja je prav v oblikovanju osebe, ki je sposobna premagovati ovire in težave, ki jih navzgor življenje. Starši vedo, da otrok ne morejo ščititi do neskončnosti. Delovati morajo torej na dva načina. Eden je v brezpogojni vzajemni pomoči: »Naj se zgodi kar koli, tukaj smo zate!« Ta drža pomeni prizadevanje, da otroke učimo premagovati ovire. Hkrati to pomaga dojemati družino kot okolje, kjer se otroci opremijo za soočanje z izzivi. Brez družine je nemogoče premagati krizo. Drugi način pa je v navajanju otrok na dobro, konstruktivno disciplino, in jih usposablja za sprejemanje omejitev. Vse težave se rojevajo iz omejitve zaradi krhkosti in nepopolnosti. Otroci se urijo za življenje prek ne-jev z razlogom, ki jih postavljajo starši. Ne-ji pomagajo v rasti. Če starši ugodijo vsaki otroški kaprici, le-ti zrastejo v osebnosti, nezmožne prenašati razočaranja. Starši, ki bi hoteli otroku prihraniti prav vse trpljenje, bi ga prikrajšali za priložnost

BESEDILO: dr. PASCUAL CHÁVEZ V.
ILUSTRACIJA: UMBERTO GAMBA

razvoja sposobnosti, s katerimi bi mogel kljubovati težavam. Meje otrokom pomagajo razvijati lastne sposobnosti.

Razpad

Obstaja tudi kriza, ki meri naravnost na razpad družine. Dandanes sta ločitev in razveza mišljeni kot način, kako končati nezadovoljliv odnos. V zadnjem času mnogo ljudi izbere to pot. V nekaterih deželah v zadnjih letih tudi do petdeset odstotkov zakonov propade; nekateri imajo na vesti kar dve, tri ali več ločitev. Za našo družbo bi lahko rekli, da je družba »uporabi in odvrzi«. Naša živila so v lepih ovojninah, namenjenih za smetiščice; avtomobili in gospodinjski aparati se načrtujejo, da bodo nekoč zastareli, pohištvo menjamo, ker ni več po modi; poslovne odnose gojimo, dokler so donosni. Celotno neželene nosečnosti so »odvržene«. Zato sploh ne čudi, da je družba začela sprejemati zakon v smislu »uporabi in odvrzi«. Če dva ne moreta biti več srečna skupaj, je najbolj preprosta stvar, da se odrečeta zakonski zvezi in »znova zaživita«. Toda to za

otroke ni nepristranski dejavnik ali, kot menijo mnogi, normalen dogodek. Vsaka ločitev silovito poškoduje njihov čustveni svet: čutijo se zapuščene od svojih roditeljev, v samo enem zamahu izgubijo skoraj vse oporne točke. Vsekakor pa nikoli več ne bodo gledali na ljubezen, zakon in odnos med spoloma tako, kot so na to gledali poprej. Iz hiše, postavljene na skalo, gredo v hišo, postavljeno na pesek in ločitev staršev doživljajo kot veliko krivico.

Vera

Vera daje povsem drugačen pogled. *Spreobrnjenje*: z Božjo milostjo se ljudje lahko tudi zelo korenito spremenijo. *Upanje*: nerazrušljiva moč tistih, ki vedo, da »Bogu ni nič nemogoče«. *Ljubezen*: je najmočnejše orožje. Težava mnogih zakoncev je v tem, da gledajo na ljubezen, kot da je samo emocija. Ljubezen je mnogo več; je akcija. Zlato evangeljsko pravilo se glasi: »Kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim« (Mt 7,12). To je definicija ljubezni. Dejstvo, da je ljubezen bolj akcija kot emocija, pove, da zakonec more ljubiti drugega tudi tedaj, ko nima močnih čustev do njega. Akcija more storiti, da se ponovno rodi emocija. Prav zaradi tega se je apostol Pavel v 1. stoletju po Kr. obrnil na zakonske može: »Ljubite svoje žene, kakor je Kristus vzljudil Cerkev in dal zanjo sam sebe« (Ef 5,25). In končno, *žrtev*: to je zadnja razsežnost ljubezni, tista, ki dopušča rasti do »dotikanja nebes«.

MILOST MOČNEJŠA OD STRAHU

Pogovarjal sem se z mladeničem, ki išče pot v življenje in razmišlja tudi o možnosti izbire duhovnega poklica. Njegova največja težava je strah. »Strah me je in negotov sem, ali me Bog res kliče v duhovni poklic ... Strah me je pred odločitvijo za vse življenje in ali bom zmožen vztrajati v tem poklicu ... Strah me je spričo moje šibke vere in zaradi slabosti, ki jih čutim v sebi ...«

Na te in podobne strahove, zlasti glede izbire duhovnega poklica, nam je nekoliko spregovoril papež Benedikt XVI. v Poslanici za 43. svetovni molitveni dan za duhovne poklice. Takole pravi: »Da bi odgovorili na Božji klic in se odpravili na pot, ni nujno biti že popoln. Vemo, da je zavedanje lastnega greha izgubljenemu sinu

omogočilo, da se je odpravil na pot vrnitve in tako izkusil veselje sprave z Očetom. Sv. Pavel izpoveduje: »Zato se bom zelo rad ponašal s svojimi slabostmi, da bi se v meni utaborila Kristusova moč« (2 Kor 12,9). Skrivnost Cerkve, Kristusovega skrivnostnega telesa, moč Božje ljubezni spreminja človekovo srce, ko ga usposobi za posredovanje Božje ljubezni bratom. V teku stoletij so mnogi moške in žene, ki jih je preoblikovala Božja ljubezen, posvetili svoje življenje Božjemu kraljestvu ...«

Cerkev je sveta, čeprav njeni člani potrebujejo očiščenje, da bi svetost, Božji dar, mogel zablesteti v njih v vsem sijaju.

Kristus, veliki duhovnik v skrbi za Cerkev – znotraj te splošne poklicanosti – v vsaki generaciji kliče tudi osebe, ki bodo prevzele skrb za njegovo ljudstvo; posebej kliče v duhovniško službo moške, ki bodo izvrševali očetovsko vlogo, ki izvira v samem Božjem očetovstvu (prim. Ef 3,149). Poslanstvo duhovnika v Cerkvi je nenadomestljivo. Potemtakem, čeprav je v nekaterih deželah pomanjkanje duhovnikov, ne smemo nikoli izgubiti gotovosti, da Kristus še naprej obuja moške, ki kakor apostoli zapustijo vse drugo delo, se popolnoma posvetijo obhajanju svetih skrivnosti, oznanjevanju evangelija in pastoralnemu služenju ...

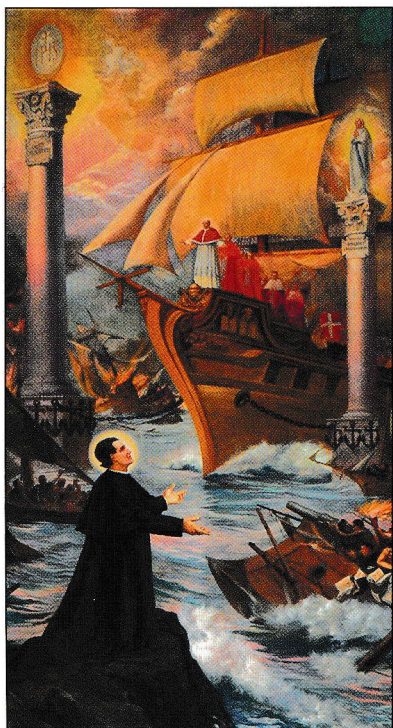
Drug poseben poklic, ki zavzema v Cerkvi častno mesto, je poklic v posvečeno življenje. V tem poklicu se številni moške in žene posvetijo popolni in izključni hoji za Kri-

stusom. Čeprav opravljajo različne službe na področju človeške vzgoje ali skrbi za uboge, v poučevanju ali v strežbi bolnikom, nimajo teh dejavnosti za glavni cilj svojega življenja, ker, kakor je dobro poudaril Zakonik cerkvenega prava, je »kontemplacija Božjih resničnosti in nenehna povezanost z Bogom v molitvi prva in najvažnejša služba vseh redovnikov« (ZCP 663,1).

Na koncu poslanice nas papež Benedikt XVI. še spodbuja, »da molimo za poklice v duhovništvo in posvečeno življenje. Ni presenetljivo, da tam, kjer goreče molijo, poklici cvetijo. Svetost Cerkve je v bistvu posledica povezanosti s Kristusom in odprtosti skrivnosti milosti, ki deluje v srcih vernih.«

Kogar Bog kliče v duhovništvo ali v posvečeno življenje, tistemu podarja tudi potrebne milosti in pomoč. Verujemo, da je Božja milost močnejša od človeškega strahu. Zato, poklicani, pogumno naprej za Gospodovim klicem. Na tej poti niste sami, spremlja vas molitev mnogih molivcev za duhovne poklice.

IVAN TURK, voditelj SMZ

Sanje o dveh stebrih; bazilika Marije Pomočnice v Torinu

NOVEMBER

Molimo za žrtve vojne po vsem svetu. Posebej prosimo Božjega usmiljenja za tiste, ki so se v večnost preselili nepripravljeni, brez svetih zakramentov.

DECEMBER

Molimo za vse, ki jih Gospod kliče na pot duhovnega poklica, da jih Gospod utrdi v veri in zaupanju ter jih reši strahu in negotovosti.

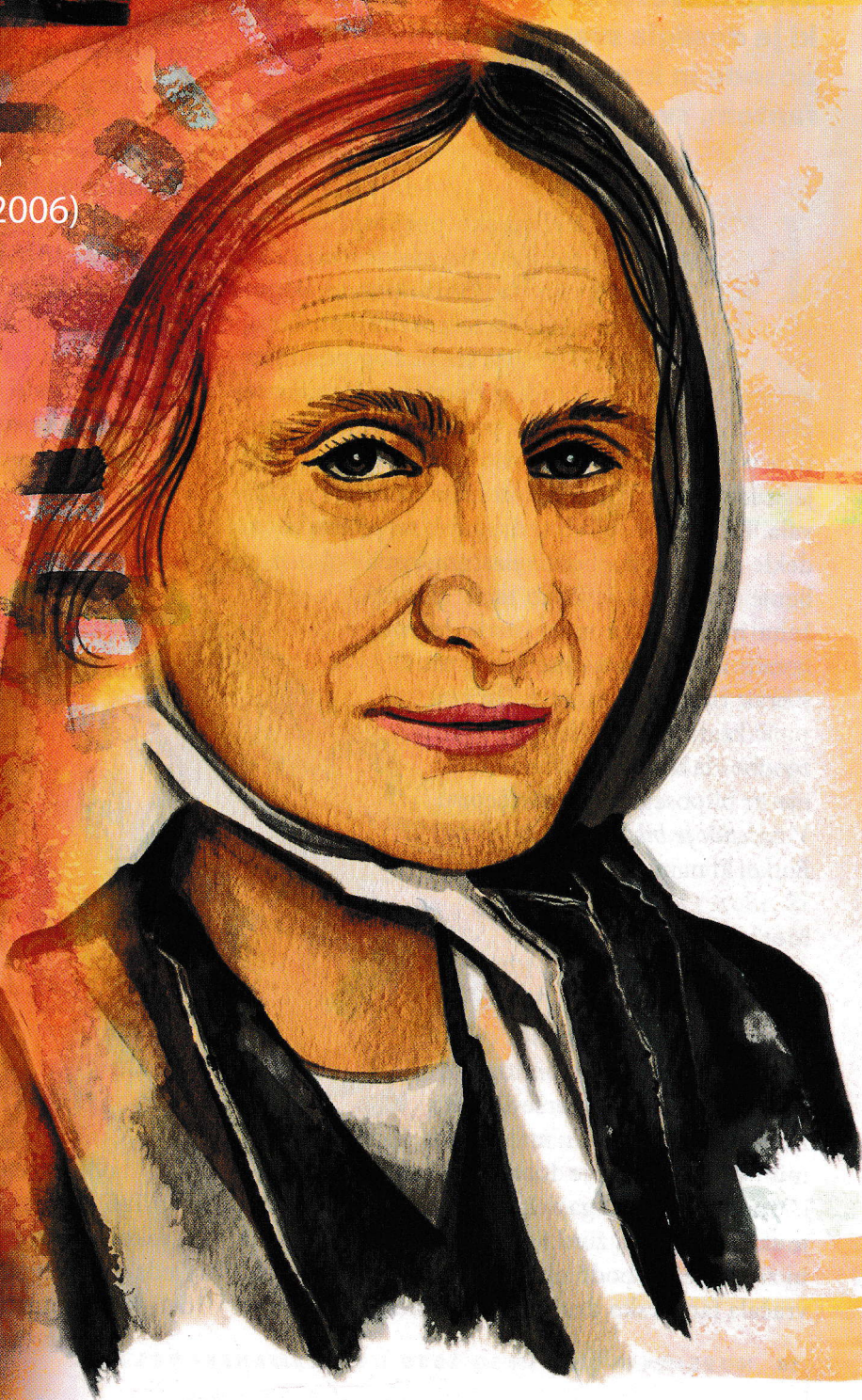
JANUAR

Prosimo z namenom, da bi Sveto pismo v naših družinah znova dobilo častno mesto in da bi ga pogosto brali, premišljevali in iz njegovega bogastva živeli svoj krščanski poklic.

MOLITVENI NAMENI

V začetku je bila mati

150. obletnica
smrti mame Marjete
25. november (1856–2006)

Besedilo: TONE CIGLAR
Ilustracije: UMBERTO GAMBA
(portret mame Marjete)
in ERNA PUCHAR

25. novembra mineva 150 let od smrti don Boskove matere Marjete. Pred nami je podoba žene, matere in vzgojiteljice, ki pospešeno stopa proti oltarju, saj je živela zgledno krščansko življenje. Zaznamovala je še eno pot na goro krščanske svetosti: svetost zveste žene, ljubeče matere, ki je dosegla svetost v pomivanju posode in krpanju oblek ubogim fantom, svetost izvrstne vzgojiteljice.

Ko gledamo življenjsko pot don Boskove matere Marjete, ne moremo drugače, kakor da strmimo nad Božjo previdnostjo, ki jo je poklicala in izvolila za posebno poslansvo v Cerkvi. Čudno se sliši, da bi Bog podobno kot preroke poklical tudi gospodinje. Vendar se prav v tem razodeva Božja modrost. Mati Marjeta je prisluhnila Bogu v svoji vesti, nagibom svojega srca ter volji staršev, ki jih je nad vse spoštovala. Kako bi moglo biti drugače, saj je kot dekleta sklenila, da bo živela samsko življenje s starši. A je kljub temu postala žena in čudovita mati otrok in na koncu izjemna vzgojiteljica fantov v oratoriju sina Janeza v Torinu.

V kratkih obrisih spoznajmo zgodbo, da bi nam zbudila zanimanje in bi posegli po življenjepisu *V začetku je bila mati – Marjeta Bosko*, ki nam je na voljo.

Marjeta dekle

Rodila se je 1. aprila 1788 v Caprigliu blizu Torina. V številni družini je že v otroški dobi umrla večina sester in bratov. Od vernih in skrbnih staršev, očeta Melhiorja Occhiena in matere Dominike Bossone, se je dobesedno nalezla pobožnosti in zavzetega dela doma in na polju. V sebi je sklenila, da bo živela samsko samo za Gospoda in za starše, ko bodo oboleli in ostareli. Zato je zavračala fantovsko družino in zabave, na katere so

jo hotele zvabiti prijateljice. Bila je delavna, prizadevna in pri vseh priljubljena. Kar je sklenila, tega se je držala tudi za ceno žrtev. Izoblikovala si je močno voljo; cesar se je lotila, je napravila skrbno in dobro.

Žena in mati

Marjeta je zrelo dekleta pri štiriindvajsetih; vse vrstnice so se že poročile. Znancu Francu Bosku je umrla žena in mu pustila mladoletnega otroka. Očetu je namignil za Marjeto. Ob priliki je oče obzirno predložil Marjeti, da se mu zdi, da bi bila dobra žena in mati, naj premisli, ker je Franc dober človek in poštenjak. Sprejela je očetovo priporočilo in se poročila z vdovcem Francem 6. avgusta 1812. Preselila se je v zaselek Becchi (danes Colle Don Bosco). Z možem je dobila tudi štiriletnega Antona in na pol hromo ostarelo taščo. Zakonca je leta 1814 razveselilo rojstvo prvega otroka, Jožefa, potem 1815 Janeza. Zakonska sreča pa ni trajala dolgo, saj je nenadna smrt let 1818 ugrabila moža in očeta Franca.

Vdova z otroki

Samsko življenje, ki ga je za nekaj let prekinila, se je sedaj Marjeti vrnilo v drugi obliki: vdova pri devetindvajsetih letih s tremi otroki: Antonom (devet let), Jožefom (štiri leta), Janezom (dve leti) in hromo taščo Marjeto Zucca. Dejansko so ostali brez hiše, le hlev so predelali tako, da je služil tudi za bivanje ljudi. Bila je to najrevnejša hiša v tisti okolici. Imeli so le nekaj njivic, malo vinograda, kravo ali dve; to je bilo vse. In seveda garaško delo od jutra do večera za preživetje.

Marjeta je bila občudovana žena in mati, zato si jo je marsikateri vdovec želel za ženo. Tako se je tudi največkrat zgodilo mladim vdovam z otroki: ponovno so se poročile. Otroke so oddali v oskrbo ali v rejo; ti so postali pastirji ali hlapci, veliko so jih pobrale bolezni, saj so zanje v revščini bili še bolj dovzetni kot drugi.

Mati Marjeta je obljubila zvestobo možu in otrokom, zato je to bilo zanjo nekaj, kar traja, ne glede na spremenjene okoliščine. Hitro je dala vedeti vsem snubcem, da pri njej ne bodo nič opr-

vili. Moža ji je dal in vzel Bog, je govorila, in on že ve, zakaj, tudi otroke ji je dal Bog, da bi jim bila dobra mati, zato jih ne bo zapustila, četudi bi ji kdo dal v zameno vse zlato sveta. Otroci namreč potrebujejo mater in prav to hoče biti z vso pripravljenostjo, za ceno tudi največjih žrtev. Naredila je torej obljubo ljubezni do otrok, od katere ni nikdar odstopila.

Vzgojiteljica v družini

Znašla se je pred nalogami, za katere se ni pripravljala: biti mati in vzgojiteljica. Ko gledamo, kaj je v težkih razmerah naredila iz svojih otrok, se nam zdi, kot da bi se vse življenje skrbno pripravljala na to poslanstvo. Ob tem ugotovimo naslednje: kaj pomeni dobra vzgojna izkušnja v družini, ki je je deležen otrok, kakršne je bila ona od svojih staršev. Ta izkušnja nekako postane narava otrok, ki jo, ko pridejo v ustrezne razmere, spontano zaživijo.

Odločila se je za otroke, zato je živela samo zanje, pa nič zagrenjeno, z očitki, marveč predano in celo veselo. Zdi se, kot bi otroci pozabili na očeta, tako jih je osrečevala materina ljubezen. Ker jih je imela rada – to so v živo vsak dan čutili –, je živela zanje, zato so tudi vzljubili vse, kar je imela ona rada. Navzeli so se njenega svetá, njene ljubezni in dobrote, njenih vrednot in njene vere.

Bila je ljubeča, vendar odločna. Vedno dobrotna, v zahtevah dosledna. Garaška, a je vendar imela čas za otroke. Revna, a nikdar zanemarjena. Stroga, toda znala je prisluhnti tudi otrokom. Zahtevala je vedno samo to, kar je tudi sama živela.

Tako so jo otroci ne samo ubogali in spoštovali, ampak ljubili. Palica je bila vedno na vidnem mestu, vendar je ni nikdar uporabila. Kdor ljubi, mu je tuja vsaka kazen, še posebno ponižujoča. Znala je zahteve prilagoditi tako različnim otrokom, kot so bili njeni: nekoliko prisrakušnjenemu in ljubo-sumnemu, do bratov pa grobemu, Antonu, spet drugače mirnemu in tihemu Jožefu in spet drugače živahnemu in radoživemu Janezu.

Vse njeno bogastvo so bili otroci; vse je služilo temu, da jih prav usmeri v življenje kot dobre kristjane in poštene ljudi. Zato za nobeno ceno ni pustila, da bi se v njih razraslo samoljubje, da bi se predajali pomehkuženosti, da bi se prepustili razvadam, da bi zahajali v neprimerno družino. Ker sama pred otroki ni nič skrivala, je tudi od njih zahtevala absolutno preglednost vsega, kar so počeli.

Pobožna žena

Ker je bilo do cerkve daleč, je tudi sama prevzela skrb za katehezo in svoje otroke sama pripravljala na prejem zakramentov. Glede verske vzgoje z otroki ni imela težav, saj je vedno govorila: gremo k maši, opravili bomo spoved, prejeli bomo obhajilo, gremo molit.

Otroci so vsak dan doživljali, da ne morejo ločiti materine ljubezni od njene pobožnosti, saj je bilo to eno in isto: njeno življenje.

Otroke je tudi naučila spoštovati druge in jim pomagati, najprej ostareli in bolni tašči, potem vsem ubogim in revnim, bolnim in nesrečnim, pa naj so bili beraci ali ubežniki. Kakor je samo do teh ljudi vedno imela čuteče srce in odprte roke, tako je navajala tudi svoje otroke.

Kot dobra mati je bila v skrbeh za otroke, ki so jih v tistih časih neusmiljeno pobirale bolezni. Otroke je izročala Mariji v varstvo. Potem je poskrbela, da so Marijo sinovsko vzljubili, se ji izročili ter vedno zupali v njeno materinsko priprošnjo. Janez je iz te materine drže postal Marijin apostol vse svoje življenje.

Mati otrok v Torinu

Tudi za mater Marjeto so prišli boljši časi: življenjske razmere so se uredile, vsi trije otroci so bili pri svojem kruhu, Anton in Jožef sta se poročila in s številnimi družinami živela v novih hišah ob stari domačiji, Janez je v Torinu postal apostol mladih.

Bila je srečna babica ob vnukih, ki so jo vzljubili kot mater.

Tako kot njen zakon, tako je le nekaj časa trajalo tudi to spokojno življenje.

Janez je v Torinu srečal nepregledne množice mladih; najbolj uboge in zanemarjene je zbiral v svoj oratorij. Skoraj vsi so bili sirote, potrebni ne samo njegove očetovske skrbi, ampak tudi

materine ljubezni. Obzirno je predlagal materi, če bi hotela priti za mater njegovim sirotam v Torino. Mati, vajena takih naglih sprememb, odgovori s pripravljenostjo, kot bi jo klical Bog sam. Če je taka Božja volja in bi bila v pomoč, je pripravljena iti takoj.

Povezala je v culo najnujnejše stvari in se s sinom peš odpravila v Torino, kamor sta prispela 3. novembra 1846. Kmečka žena pusti mir travnikov, vinogradov in polj ter se preseli v mesto, v trušč in živ žav fantov, ki jim je don Bosko pripravil topel dom. Namesto v pokoju in zadostnem blagostanju se spet znajde na začetku: v revščini, kakršne ni poznala doma, vzgojiteljica ne le trem svojim otrokom, ampak stotinam sirot tujih in nepoznanjih ljudi.

Tako kot svojim je tudi tem otrokom postala vse: kuhala je in pomivala, pospravljala in urejala, prala in krpala, skrbela za red in urejenost, bila je dejansko gospodarica, ki je vedela za vse in skrbela za vse. Predvsem pa je te mlade vzljubila kot

mati, se nanje navezala kot na svoje. Tako kot doma je tudi tu skrbela, da jih je poslušala, jih opominjala, jim svetovala, pa tudi oštevala, jih navajala k iskrenosti, bila tista, ki jih je spodbujala k molitvi in zakramentom. Njeno budno oko je bedelo nad vsem.

To je bila celih deset let, do zadnjega diha. Ni se več vrnila v rodni kraj. Njeno načelo je bilo, da je potem, ko se je za kaj odločila, pri tem vztrajala do konca, ne glede, kaj jo je to stalo. Življenje obvladujemo z zvestobo, ne pa z nenehnim iskanjem lažnejših rešitev.

Bila sta presrečna: mati in sin, Marjeta in Janez, v medsebojnem spoštovanju in občudovanju. Mati je bila zadovoljna, da je Janez postal to, o čemer je sanjala, Janez je bil presrečen, ker je mati ostala vedno mati, njemu in njegovim fantom.

Pomen za življenje Janeza Boska

"V začetku je bila mati," ugotavlja danski pisatelj Joergensen na začetku življenjepisa o sv. Janezu Bosku. Ugotovil je namreč, da je postal "oče in učitelj mladine" to, kar je bil, ker je bil v vzgojni šoli matere Marjete. In nadaljuje: "Otrok postane to, kar mati hoče, da postane." V Janezu je mati videla izreden Božji dar, zato je storila vse, da je talent pomnožila. Ob tem ugotavljamo pomen družinske vzgoje in njeno nenadomestljivo vrednost. Dejansko je Janez Bosko to, kar je prejel od matere v družinski vzgoji, samo uporabil, razširil in utemeljil v svojem preventivnem vzgojnem sistemu in v svoji duhovnosti. Res pri don Bosku ni ničesar, kar ne bi bilo vsaj v zametkih že pri njegovi materi. Če torej občudujemo sv. Janeza Boska, ki je šel skozi šole kot nadarjen in inteligenten, potem moramo še prej in bolj občudovati njegovo nepismeno kmečko mater. Ni kaj, Bog sam jo je izvolil in dal sv. Janezu Bosku, po njem pa nam in vesoljni Cerkvi kot mater in vzgojiteljico.

Na poti k oltarju

Papež Benedikt XVI. je potem, ko je spoznal življenje matere Marjete, izjavil, da je njeno življenje tako očitno sveto, da bi to samo zadoščalo, da jo razglasimo za svetnico. Sedaj upamo, da teče postopek za razglasitev za blaženo že v sklepno fazo. Veselimo se, da bomo imeli pred sabo tako čudovit zgled matere, ki jo bodo lahko posnemali predvsem starši in se od nje naučili dobre krščanske vzgoje. Na tak način bo največ pridobila mladina, s tem pa tudi človeštvo.

Marijo nosijo

V mnogih slovenskih krajih je bila in je še v navadi posebna adventna devetdnevnicca, pri kateri, kot pravijo, »Marijo nosijo«. Pri tem se spominjajo Marijinega in Jožefovega potovanja iz Nazareta v Betlehem k popisovanju.

BESEDILO: s. MARIJA ŽIBERT

Svojevrstni devetdnevnicci je dalo pobudo poročilo v Lukovem evangeliju o Jožefovi in Marijini poti v Betlehem. Za okoliščine njenega potovanja, prihoda v Betlehem in Jezusovega rojstva je Lukovo poročilo dokaj skopo, zato ni čudno, da se pobožno ljudstvo z njim ni zadovoljilo, ampak si je v svoji domišljiji začelo 'slikati' podrobnosti. Tako je nastala pobožnost, pri kateri so udeleženci sočutno in pretreseni spremljali Marijino in Jožefovo iskanje prenočišča.

Potek devetdnevnicce

Pred zaprtimi vrati hiše, ki sprejema Marijin kip oz. podobo na "prenočevanje", se v pesmi odigra kratek prizor; iz hiše nato vprašajo: »Kdo trka še?« Najprej se domači branijo, da bi sprejeli neznanca, potem pa pustijo in gospodinja kleče sprejme kip ali podobo. Obredje se ponovi naslednji večer, ko se gospodinja poslovil od Marije in jo sprejme naslednja hiša, kjer spet sledi pobožnost z molitvami in petjem. Za to obredje so nastale tudi posebne pesmi. Je pa ta devetdnevnicca izrazito ljudska pobožnost in poteka brez duhovnika.

Nekaj zgodovine

Prvotno naj bi adventna devetdnevnicca nastala v Mehiki, po mnenju nekaterih pa v Španiji.

Podatki o adventni devetdnevnicci po evropskih deželah zunaj Španije so le deloma znani. Vse pa kaže, da se je Marijino popotovanje bodisi kot (cerkvena) pobožnost bodisi kot (ljudska) šega vsaj v 18. stol. razširila po Srednji Evropi.

Prvi opis naše devetdnevnicce je objavil Janez Volčič v svojem »Življenju preblazene Device in Matere Marije in njenega prečistega ženina svetega Jožefa« leta 1885.

Adventna devetdnevnicca danes

Iz ankete, ki jo je Niko Kuret razpisal v »Družini« 1987/88 o adventni devetdnevnicci med Slovenci danes, je glede na število odgovorov, ki jih je dobil iz posameznih krajev, mogoče sklepati, da se ta devetdnevnicca obhaja - gotovo z nekaterimi razlikami od kraja do kraja - predvsem v krajih na Gorenjskem, Dolenjskem, Štajerskem in Notranjskem ter v Ljubljani in okolici.

Iz okolice Ljubljane imamo obširno poročilo iz leta 1937. Devetdnevnicco so poznali v Sostrem in drugih krajih ljubljanske okolice. V Kozarjah npr. je ta pobožnost med 2. svetovno vojno zamrla, kasneje pa na pobudo župnika spet oživela. Ker gre za primestna naselja, je vaški način pobožnosti dobil nekoliko drugačno obliko. Tako se Marijina podoba prenaša po naselju ves adventni čas. Družina, ki je voljna sprejeti Marijo, prevzame njeno podobo po adventnem bogoslužju v župnijski cerkvi in jo odnese na svoj

dom, kjer pred podobo opravijo družinsko bogoslužje, h kateremu nekateri povabijo še svoje prijatelje, sosede in znance. Naslednji dan prinesejo podobo v cerkev, kjer jo prevzame naslednja družina.

Ponekod se - na pobudo župnikov ali redovnic-katehistinj - prav v zadnjih letih spet obuja ta preprosta adventna ljudska pobožnost, ki se zdi za današnje razkristjanjeno in zmaterializirano okolje, ki pa je obnem pogosto žejno česa globljega, spet primerna. Če je v preteklosti ljudska domišljija pri različnih pobožnostih rada tudi pretiravala, pa se danes čuti potreba, da se v vrtoglavi naglici vsakdanjika vsaj občasno zaustavimo in se zberemo (še posebej družine) ter v molitvi postojimo ob skrivnostih našega odrešenja.

Povzeto in prirejeno po Niko Kuret, Marijo nosijo, Ljubljana, 1997.

Foto: A. Sabljak

Brazilijska REVŠČINA MAJHNIH BARAK

»Brazilijska je dežela mnogih nasprotij, različne kulture, dobre kuhinje in vročega sonca. Tako bi lahko v parih besedah povedal o Braziliji, če potuješ po tej deželi za kakšen mesec. Bivanje tukaj dlje časa pa odpre človeku drug in globlji pogled na to deželo in njene prebivalce,« po dobrem letu dni zapišeta laiška misijonarja Antun Sabljak in Barbara Drobnič, potem ko sta lanskega septembra prišla v deško mesto v Corumbá, kjer še živi in dela njegov ustanovitelj – slovenski misijonar, salezijanec Ernest Saksida.

Brazilijska se deli na 26 različnih regij, *Estados*, kot rečejo tukaj, in vsaka regija ima svoje kulturne različice, svojo folkloro in drugačen naglas v govorici. Mesto Corumbá je del regije južni Mato

Grosso. Njeno glavno mesto je Campo Grande s skoraj milijon prebivalci.

V mestu Corumbá

Mesto Corumbá je majhno mesto, staro 200 let, s sto tisoč prebivalci. Leži ob reki Paragvaj, ki meri več kot 4000 km dolžine in preči kar nekaj držav Južne Amerike in je zelo pomembna transportna pot. Mesto Corumbá je glede na druga mesta v Braziliji zelo majhno. Tu je tudi znameniti naravni park Pantanal, poln raznovrstnih živali, ki so znamenite za Pantanal, ki se razteza vse do druge regije Mato Grosso (že bolj sever Brazilije). Za Corumbá so tudi zelo značilne visoke temperature. Štirje letni časi v Corumbá so samo na koledarju, kajti letna temperatura ne pade tako hitro pod 30 stopinj Celzija, ne podnevi ne ponoči.

Najnižje temperature so tu okoli desetih stopinj, kar pa tukaj pomeni že hudo zimo in midva se na takšno doživljanje

podnebja in temperatur hitro privajava.

Visoke temperature

Navade in ritem dela tukajšnjih prebivalcev so seveda prilagojene glede na visoke dnevne temperature, ki poleti v senci dosežajo tudi 45 stopinj. Vse delajo bolj počasi in, kar Slovcem dostikrat manjka, vzamejo si čas za počitek in pogovor s prijatelji ter seveda za pitje čaja terere v senci drevesa. Njihova značilnost je tudi, da velikih pritiskov med delom ne prenašajo najbolje in evropski ritem dela zanje pomeni velik stres in slabo voljo. Dejansko je ob dnevih, ko pritisne neznošna vročina in misliš, da si v pečici, res težko delati.

Brazilci so katoličani

Brazilci so po večini katoličani, vendar z mnogimi dodatki new age-a, sekt, protestantizma...

Mnogi se tudi sami ne zavedajo, da je njihova osebna vera daleč od učenja katoliške Cerk-

ve, ravno tako se ne zavedajo in ne prepoznajo nevarnosti raznih sekt. Povsem običajno je, da ima Brazilec v hiši oltarček s podobami Jezusa, Marije, angelov, na avtomobilih pa dostikrat nalepke s pobožnimi napisi, ob tem pa mu redni obisk nedeljske maše predstavlja veliko težavo.

V salezijanski skupnosti

Za nama je leto spoznavanja in privajanja na drugo kulturo, navade, jezik ... Poleg tega pa učiti se živeti v skupnosti, kjer nas je trenutno 11 oseb. Življenje v skupnosti pomeni predvsem v veliki meri sprejemanje drugačnosti, ne samo sprejemanje drugega jezika, ampak tudi drugih navad. Ena od teh je zagotovo sprejeti tudi to, da je nekdo zjutraj poln energije in dobre volje, drugi pa bolj kot ne molčeč in manj komunikativen. Sprejemanje drugačnosti tudi v tem, da ima drug lahko popolnoma drugačno mnenje od mojega. K temu je potrebno pridati še mnogo pogovorov, prilaganj. Vse to nam pomaga, da od skupnosti prejemo mnogo priložnosti za osebo rast.

Slovenski botri

Najino delo na misijonu je obiskovanje družin otrok, ki imajo slovenske botre (*dobrotnike*). Ob obisku družine se pozanimava o socialnem stanju družine, številu otrok in vseh bivajočih v družini in o šolanju otroka, ki ima botra. Seveda so te družine naseljene po revnih delih mesta Corumba. Tudi ta območja se med seboj razlikujejo po večji ali še večji socialni stiski. Najslabše je seveda življenje v baraki iz slabega lesa, ki ne daje nobene zaščite pred vetrom in dežjem ter tudi

ne pred obiski kač in škorpionov. V tem času, ko sva tukaj, sva obiskala že več kot polovico družin, botrom poslala novejšo fotografije otrok ali pa sploh prve, ki so jih prejeli od svojih »posvojencev«, obiskala 50 otrok in njihovih družin za nova botrstva, zdaj pa izpeljujeva že najin prvi projekt, ki je bil finančno podprt v celoti s strani misijonskega središča Slovenije v Ljubljani. Namreč, ob obiskih družin sva uvidela, da v družinah potrebujejo nove postelje. Otroci, ki sicer imajo slovenske botre, imajo seveda veliko bratov in sester, kar za tukajšnje razmere ni nič nenavadnega, in pogosto se dogaja, da kar po pet otrok spi na isti postelji – če jo sploh imajo. Zaprčila sva Misijonsko središče za finančno pomoč in tako bo 100 družin, katerih otroci imajo slovenske botre, prejelo po en pograd z dvema vzmetnicama. Akcija lepo poteka in otroci iz tridesetih družin že spijo na novih posteljah. Začela sva pri najbolj revnih. Ko bi mogli videti, kako so veseli!

Za lepšo prihodnost

Vsi ti majhni uspehi nama navdihujejo nove podvige. Srečala sva se s kar nekaj družinami, ki živijo v čisto majhnem prostoru, trikrat štiri metre. Da, prav boste prebrali, osemčlanska družina živi v takšni »razkošni« leseni baraki. Ko sva jo obiskala, sva se vpraševala, kako je vendar mogoče, da v tako majhnem prostoru živi toliko oseb. Takoj sva si rekla, da to družino postaviva na prednostni seznam med vsaj desetimi družinami, ki jim želiva pomagati do boljšega življenja. In nekaj korakov naprej, ko se je zde-

lo, da sva se že dotaknila dna človeške revščine, srečava mater samohranilko s šestimi otroki v še težjem položaju. Brez svoje strehe nad glavo gostuje zdaj pri eni, zdaj pri drugi družini, kolikor pač revež more pomagati drugemu revežu.

Takšnim ljudem bi rada pomagala pri obnovi barak. Če nama boste priskočili na pomoč, bomo skupaj za te ljudi prinesli žarek upanja za lepšo prihodnost. Zlasti zaradi otrok bi rada uresničila vsaj del teh sanj. Ljubezen lahko premika celo skale, je dejal Jezus. Nekaj tega v svojem misijonskem prizadevanju občutiva tudi sama. Lepo vas pozdravlja in se vam zahvaljujeva

*laiška misijonarja
Barbara in Antun*

KEREČEV SKLAD

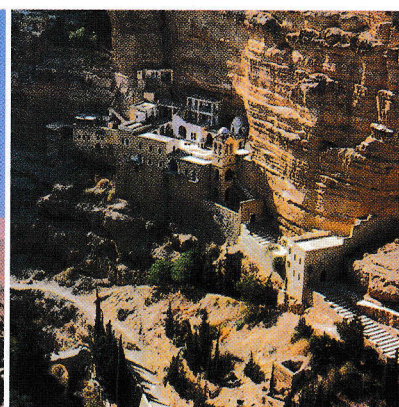
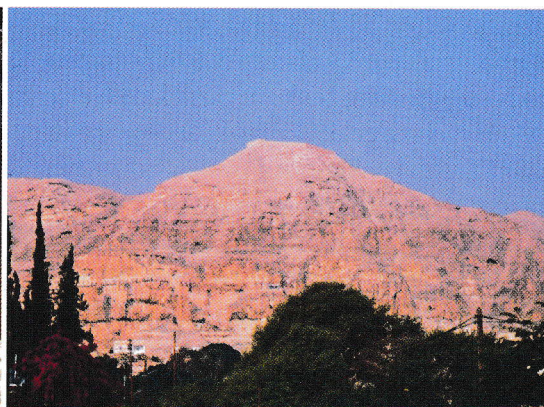
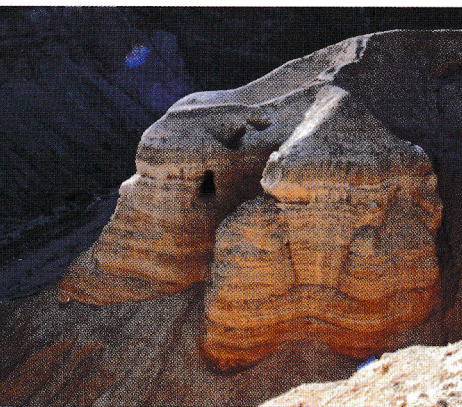
**Od 1. septembra do 23. oktobra
2006 ste darovali:**

Bregar Zupančič S., Brezavšček R., Brodarič M., Čeferin M., Dolinšek A., Ferjančič F., Ferkolj L., Furlan I., Gomboši C., Hribnik P., Hrovat J., Jesih T., Kotnik Š., Luštrek M.A., Mivšek F., Nartnik C., Okorn A., Pavc M., Sabolič G., Salezijanci Šentrupert, Savšek T., Strniša A., Šerbak R., Štuhec F., Urbanija L., Zorčec A., Živic S. in nekateri neimenovani dobrotniki.

Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar osebno na Rakovniku, po poštni nakaznici oziroma na transakcijski račun Salezijanskega vestnika (gl. str. 3) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

ZA SALEZIJANSKE MISIJONARJE

Z Zahejem v Jerihi

Besedilo in foto: TONE CIGLAR

Moje svetopisemsko romanje se je končalo 28. februarja 2005. Pred mano ni le spomin na prehojeno pot, marveč zaveza, da odslej stopam po stopinjah Učitelja, ki nam je postal Pot, Resnica in Življenje. Letalski polet je bil resda iz Tel Aviva, poslovil pa se bom z Zahejem v Jerihi, v zgodovinsko najstarejšem znanem mestu, ki sega v preteklost deset tisoč let.

Jeriha je kraj, kjer so Izraelci po štiridesetletnem romanju skozi puščavo stopili v obljubljeni dežel. To je kraj, kjer se je Jezus dal Janezu v Jordanu krstiti in je nastopil pot odrešenjskega poslanstva. Prav tu se je Jezus postil štirideset dni in štirideset noči, tu ga je skušal hudobni duh, toda Jezus ga je premagal. V tem mestu so se slepemu Bartimaju odprle oči za luč in za resnico. Tukaj je usmiljeni Samarijan poskrbel za ranjenega popotnika in postal podoba Jezusa, usmiljenega Samarijana, ki se sklanja nad vse, ki jih je ranil greh. Jeriha je bila kraj, kjer je Zaheja premagala radovednost, da bi videl Jezusa, zato je splezal na smokvo.

Drago srečanje

Kako drago je plačal Zahej svojo radovednost: polovico svojega imetja razdeliti ubogim, četverno povrniti vsem, ki jih je prevaral, Jezusu in njegovi družini pa pripraviti razkošno pojedino. Kako to,

da človek, ki je do sedaj samo grabil, sedaj naenkrat razsipa velikodušno to, kar je nakopičil? Lahko bi vzkljknil s starčkom Simeonom, da sedaj, ko je srečal Odrešenika, vse drugo več nima veljave. Kdor sreča Jezusa, se zanj začne novo življenje. Zahejevo "obzidje", za katerim je ždel kot oderuh, se je sedaj sesulo samo od sebe kot Izraelcem mestno obzidje, ko so trobili na svete trombe.

Tudi jaz sem splezal

Priletel sem od daleč v Jericho, da bi videl Jezusa. Zgodilo se mi je prav tako kot Zaheju. Jezus sam se je povabil v goste k meni. Jaz sem napravil le nekaj kilometrov, on se je spustil z nebeških višav. Hotel sem ga le videti, on pa mi je ponudil neverjetno možnost: da prebiva v meni. Mišlil sem se vesel vrniti na svoja uhojena pota, on pa me hoče za zvestega služabnika odrešenjskih skrivnosti. Nisem mu mogel podariti nič drugega kakor obljubo, da se za mitnico človeških slabosti in grehov ne bom več vr-

Pogled na rodovitno Jeriho

nil, da ne bom več skrbno nabiral zakladov, ki jih razjedata molj in rja, temveč bom nabiral zaklade, ki ostanejo za večno življenje.

Novo poslanstvo

Kaj se je zgodilo z Zahejem po tem srečanju? Gola radovednost. V Svetem pismu ni več omenjen. Doživel je to, za kar vsi živimo: da bi srečali Jezusa. Kdor ga je enkrat srečal, ne more več brez njega. Doživel je prelomnico življenja, pred njim je bila nova pot, ki jo je nastopil. Kadar koli je Jezus koga poklical k sebi, ga je zato, da ga je poslal k ljudem oznanjat blagovest, ki jo je sam doživel. Priti k Jezusu pomeni sprejeti naročilo kot Marija Magdalena ob grobu, da naj gre in veselo novico sporoči drugim, ki Jezusa ne iščejo. Srečanje z Jezusom se ne more končati drugače kot s pripravljenostjo prerokov, da naj sedaj pošlje mene. Ne morem drugače, kot da odgovorim z ozdravljenim, da bom tudi jaz hodil za njim, kamor koli pojde.

Jeriha, blagoslovljeni kraj

Zakaj za sklep Jeriha, ko je vendar toliko drugih svetih krajev? Zakaj siliti v družčino z grešnim Zahejem, ko je toliko drugih svetih mož in žena, ki so obdajali Jezusa? Zato, ker je Jeriha blagoslovljeni kraj, kjer je hudi duh doživel poraz, ker se je tukaj zgodil ne le čudež vstopa v obljubljeni deželo, marveč milost vstopa v nebeško kraljestvo. To je kraj, kjer se lahko v prah sesujejo vse utrdbe, v katerih se skrivamo, da bi se zares srečali z Jezusom. Spomin na romanje po svetih krajih naj v meni vedno znova, tako kot v Zaheju, zbuja željo videti Jezusa, ga sprejeti v svoje življenje in nastopiti pot odrešenja.

Nikar v Jeriho

Srečanje z Jezusom je treba drago plačati. Zato se mnogi tja odpravijo samo kot pobožni turisti: gledajo znamenitosti, nimajo pa želje srečati Jezusa. Nikar ne hodite tja, če bi

še naprej radi stali od daleč. V Jerihi obstaja velika nevarnost, da vas Jezus opazi in se povabi k vam v goste. Torej nikar v Jeriho, nikar ne plezajte na smokvo, nikar se preveč ne približajte Jezusu, nikar ne gojite želje, da bi ga videli, če ne mislite razdeliti vse, na kar ste se do sedaj zanašali, če niste pripravljeni vse slabo, ki ste ga počeli, popraviti četverno, če niste pripravljeni odslej sprejeti Jezusa v svoje življenje in živeti zanj.

Jezus mitničarju Zaheju ni vrgel dvojne takse, da bi mu izkazal pozornost in naklonjenost, pač pa je dodobra izropal njegovo blagajno, da se je otresel vsega balasta, ki je vezal njegovo dušo. Jezus mu je podaril milost kot slepemu Bartimaju, da je spregledal, da so se mu odprle oči, da ga je spoznal, ob njem samega sebe ter se odločil za novo pot v življenje. V Sveti deželi je Jeriha, vrata, kjer se nam ponuja možnost novega začetka. ■

Pester utrip življenja

Za nami sta prva dva meseca novega šolskega in veroučnega leta. Bogato in lepo – kot letošnja jesen – je bilo v tem času tudi življenje na Rakovniku.

Z začetkom veroučnega leta so se znova odprla vrata sodobno urejenih učilnic rakovniške župnije, v katerih se tedensko zbira preko 500 veroučencev. Znova sta zaživel tudi mladinska in študentska skupina, ob niju skupina animatorjev in bir-manskih voditeljev, župnijski orkester in več pevskih zborov. Štirim zakonskim skupinam se je letos pridružila še peta, v katero so se zbrali mladi pari. Tudi letos se nadaljuje strokovna predavanja za starše o aktualnih vzgojnih temah, za kar vlada veliko zanimanje. Oživeli so tudi prostori salezijanskega mladinskega centra, ki nudi vrsto programov za otroke in odrasle. Z začetkom šolskega leta so se znova oglasili številni inštrumenti učencev rakovniške glasbene šole, ki s svojim igranjem ustvarjajo svojevrstno glasbeno ozračje.

V študentskem domu na Rakovniku pa je tudi letos našlo pri-

merne prostore za bivanje in študij trideset študentov.

Ob tem bogatem utripu življenja, ki smo mu priče iz dneva v dan, in ob množici mladih, ki dnevno zahajajo na Rakovnik, spoznavamo, kako pomembna je bila odločitev, da obnovimo veliko stavbo nekdanje tovarne in jo znova namenimo različnim programom in dejavnostim za mlade in odrasle. Ob tem se zavedamo, da brez velikodušne pomoči številnih dobrotnikov od blizu in daleč vsega tega ne bi bilo.

Mesec oktober je bil tudi letos močno misijonsko obarvan. V rakovniškem gradu je odprta nova razstava, ki nas seznanja z delom salezijanskih misijonarjev v Indiji (Bernik, Kešpret, Kramar, Zabret). Ministranti so pripravili bogato misijonsko tombolo in z njo podprli delo rakovniške laiške misijonarki Barbare Drobnič, ki deluje med revnimi otroki v Braziliji. Ob misijonski nedelji pa se je Rakovnik znova spremenil v misijonsko vas, v kateri je Misijonsko središče Slovenije v več šotorih ob cerkvi predstavilo delo slovenskih misi-

jonarjev in misijonark na vseh petih celinah.

Mesec november nam prinaša pomemben jubilej - 150. obletnico smrti don Boskove mame Marjete. Ob tej priložnosti bo zadnjo nedeljo v novembru na Rakovniku posebna slovesnost.

Naj vas v življenju spremlja milostna priprošnja Marije Pomocnice in vseh svetih salezijanske družine.

LOJZE DOBRAVEC
ravnatelj Salezijanskega zavoda Rakovnik

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 1. septembra do 23. oktobra 2006 darovali:

Adamič S., Ahčinovi, Beltran J., Benet F., Bogataj J., Božič M., Bukvič M.A., Čeferin M., Černič T., Ferjančič F., Fišter C., Gruden C., Hlad A., Hren M., Hribernik P., Janč J., Javoršek B., Jurca I., Kotar M., Kotnik Š., Kovačič J., Kralj A., Kramer M.J., Lukan M., Marinič J., Mavrič V., Mejaš M., Mervič M., Metelko A., Mlinar T., Narobe M., Oven M., Paller A., Pečkaj K.M., Pekolj Š., Peterca A., Petkovšek J., Potočnik F., Prek F., Prijatelj E., Purnat Z.V., Sajko A., Savšek T., Starman T., Šerbak R., Šket T., Štuhec F., Štumberger E., Turniški A., Vodovnik F., Zabel A., Zaleznik J., Zaleznik M., Zaleznik T., Zaman I., Žnidaršič I. župnija Rakovnik in drugi neimenovani dobrotniki.

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakazujete na naslov:

**Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana
TRR 24200-9004141717,
sklic 00 06**

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila.

NAJ VAM GOSPOD POVRNE

Utrinek z misijonske vasi na Rakovniku

Foto: M. Suhovertnik

priporoča JOŽE ZADRAVEC

Živeti z dobro knjigo!

»Umetnost je povsod doma, umetniki nikjer!« je Petanov aforizem. Knjig je veliko, tudi dobrih, le bralcev je malo. »Prijateljice vse življenje / imel je v knjigah, v branju zrenje / in vedel, ko bo oslepel, / ne bo več bral in ne živel.« Tako ena izmed kitic Pavčkove ujede (Bralec). Modrost, s katero so ga navdihnile dobre knjige, ostane v njem na vekomaj in ga odrešuje.

Koroška pesem ... ti družica moja

RTV Slovenija, DVD-video,
scenaristka Jasna Novak Nemeč

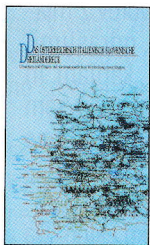
Dokumentarni film o koroški pesmi – zborovski, družinski in ljudski – ter preprostih in vrhunskih skladateljih predstavlja razveseljivo nazorno to deželo pesmi in glasbe. Pesemski pripovedi o življenju, trpljenju in bolečini, ljubezni in veselju naših Korošcev, kot dragocena in žlahtna vezenina slovenske duše odpeva prelest narave v širokem razponu odtenkov. Scenaristki in zbiralki gradiva Jasni Novak Nemeč je ob strokovnem sodelavcu Nužaju Tolmajerju ter režiserju Alešu Zemlji uspelo ustvariti stoletno listino koroškega človeka, z vso nežnostjo in žlahtnostjo njegove duše, ki jo je izpovedoval v pesmi, besedi in glasbi. Kdor si bo DVD-video ogledal in rahločutno prisluhnil pripovedi, se bo še in še vračal k tej dragoceni predstavi nepopisnih lepot narave, pesmi, pripovedi in glasbe.

Avstrijsko-italijansko-slovenska tromeja

Tina Bahovec / Theodor Domej,
MOHORJEVA DRUŽBA, Celovec

Obsežna razprava (572 strani), ki jo je izdala celovška Mohorjeva skupno z Oddelkom za zgodovino vzhodne in jugovzhodne Evrope na Inštitutu za zgodovino alpsko-jadranske univerze v Celovcu, ima naslov in prispevke napisane v nemškem jeziku (v slovenščini in italijanščini so le povzetki). V središču razprave je tromeja, na kateri se danes stikajo meje treh držav (Italija, Avstrija, Slovenija). Kraji

tega področja z dvo- in večjezičnim prebivalstvom so bili več stoletij gospodarsko tesno povezani med seboj in zanje je bil značilen pretežno enoten življenjski slog. Nekdanja teženja k poudarjanju narodne identitete so v najnovšem času zamenjala teženja k ponovnemu zblizovanju.

Kdor išče, ga najdejo

Žarko Petan, MOHORJEVA DRUŽBA, Celje

Spet smo pri Petanovih aforizmih, s katerimi preseneča, zabava, razveseljuje in hkrati povsem samoumevno, nevsiljivo in upravičeno vabi k premislekom o nas samih in naši dobi opevanih »demokratskih razmerij«. Nov val življenjske modrosti, igrive človeške pronicljivosti, duhovitih razgledov po vseh porah družbenopolitičnega življenja, val smeha in vedrine. »Vse je v najlepšem neredu« je naslov uvodne besede k Petanovim pregovornim aforizmom. Niti segajo v čas totalitarnih mehanizmov, vsebinsko pa jim dajejo naš čas, naši ljudje, njihove drže. V uvodu beremo med drugim: »Pogumna kritika je tisto, kar žene Petana k pisanju aforizmov. Svoje sonarodnjake želi spodbuditi k razmisleku, vselej v upanju, da jih bo preko tega spodbudil tudi k potrebnemu odgovornemu dejanju.« Pomenimo to novo zbirko aforizmov družbenopolitični satirični katekizem, če ne kar molitvenik.

Ujedanke

Tone Pavček, MOHORJEVA DRUŽBA, Celje

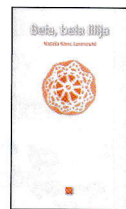
S pesniško besedo zarisuje Pavček galerijo slovenskih poklicnih in značajskih portretov: časninar in kmet, duhovnik in točajka, zdravnica in vedeževalka, klošar in konvertit, vinopivec in vodo-pivec, meteorolog in traktorist, nuna in pevka, ljudomrznik in nesmrtnik, akademik in tat, igralec in potohodec ... Nad 70 duhovitih orisov likov in tipov žive sodobnosti. Za vso galerijo portretov velja, da Pavček z njimi »ujeda«, pika in špika, vendar pa ne trga, ne grize in zlasti ne »ubija«. Svoj odnos izpove v uvodni štirivrstičnici: »Iz sveta, ki je pač tak, / kot smo mi, in nam je drag, / brez grimas in lepotičja / rišem lica in naličja.«

Bela, bela lilija

Nataša Konc Lorenzutti,
MOHORJEVA DRUŽBA, Celje

Zgodba v dveh delih (Helena, Ana) vsebuje okrog 60 kratkih črtic. V uvodu avtorica pojasnjuje: »Lik zaslepljenega dekleta ali žene v vlogi mučenice je brezčasen. V nekaterih družinah se zakleto vleče. Kot da obstajata dve vrsti ljubezni ... Ena umirjena, gotova ljubezen, z majhnimi vzponi in padci – ter druga, boleča, vzneseno romantična, ujeta ljubezen, ki se podira, trpinči in se hrani na velikih nihajih nasprotujočih si stanj. Z mejo med njimi se ukvarja moja povest.« Naslov pojasnjujejo sklepni stavki zadnjega pisma: »Bela, bela lilija ... Joj, sem se rada to igrala! Mami nas je naučila. Uživala sem, kadar sem bila na sredini. In sem se vrtela. Tako sem si pokrila oči z dlanmi ... Tega sem se spomnila. Vi-diš, ves čas se srečujem s seboj!«

»Imam vse«

Michele Zanzucchi, NOVI SVET, prevod Lili Smiljič

Na osrednje sporočilo knjižice meri podnaslov: »Chiarra Luce in njenih osemnajst let.« Dekle, polno življenja in navdušenja: s

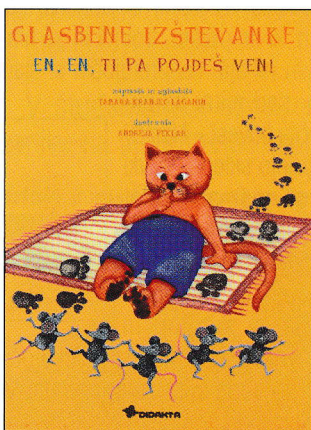
prijatelji in med domačimi, dejavna v Cerki in družbi. Potem pa pride bolezen. In počasi se dekletov »čudoviti življenjski načrt« razodene.

Njen grob postane romarska pot, ki jo hodijo »predvsem mladi, ki najdejo v dogodkih njenega življenja smisel življenja, neminljiv ideal; vseč jim je njena normalna vernost in hkrati korenitost, bila je moderna in na svoj način upornica. Imajo jo za eno izmed njih, za tisto, ki ji je uspelo ostati zvesta Bogu vse do konca.«

En, en, ti pa pjdeš ven

Tamara Kranjec Laganin,
DIDAKTA, Radovljica

Solopevka in voditeljica pripravljavnic glasbene vzgoje Tamara Kranjec je napisala in uglasbila 27 glasbenih izštevank. Projekt je sad dolgoletnega pedagoškega dela z majhnimi otroki: z njimi izvaja glasbeno-gibalne delavnice po vsej Sloveniji. Zelo dobrodošle so pri pedagoškem delu in doma, saj jih je mogoče uporabljati kot ritmične igrice, ki jih otroci lahko izvajajo s ce-

lim telesom ali s posameznimi deli telesa. Glasbene izštevank je odlično ilustrirala Andreja Pekljar, letošnja nagrajenka za najlepšo slovensko slikanico. V spremni glasbeni zgoščenki so zapisi za klavirsko spremljavo.

ZALOŽBA SALVE

Ministrant

Revija za mašne strežnike / letnik XXVI., okt. 2006 / št. 1

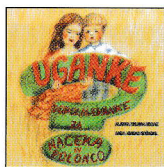
Govorica v besedi in posrečenih ilustracijah, v raznolikosti tematskih sklopov, s poročili dogajanj iz mnogih krajev Cerke na Slovenskem, kjer ministrantje dejavno vsestransko sodelujejo, iz mozaike pogovorov z mladimi in odraslimi, župniki, kaplani in škofi – to predvsem je Ministrant v novi razveseljivo vabljeni opravi, kakor jo je urednik Boštjan Jamnik zasnoval s svojo uredniško ekipo. Da gre zasnova v korak s pastoralnimi prizadevanji Cerke na Slovenskem, zatrjujejo njegove uvodne besede. »Ker je pred nami leto Svetega pisma, smo nekaj rubrik, kot so Ministrant Matej ali Spoznavajmo Sveto pismo, posvetili tej temi.«

Uganke

Alenka Helena Bizjak, ilustr. Anka Hribar Košmer

Otroci bodo ob 27 ugankah s spremljajočimi mikavnimi risbami napeli vso svojo domišljijo ter iskali rešitve. To je zelo dobro in poučno! Besedilo in risbe spodbujajo in razveseljujejo. Avtorica besedila se spominja, kako se je »razdvojena spraševala, zakaj sonce danes sije, včeraj pa je le narilo za oblaki, kako da iz rjave zemlje zraste koruzno steblo, zakaj rože tako dišijo in zakaj so vlaki tako veliki«. Odrasli za njene »kaje« in »zaka-je« niso imeli časa. Ko je sedaj sama stopila v svet odraslih, se odziva drugače. »Prikoraka zgodbica, majhna in skromna, iz dveh stavkov morda. In reče: 'Naj postanem uganke!'« Pri tem se otrok igraje uči

spoznavati svet, ki ga obdaja. Uganke dopolnjevalke so namenjene predšolskim otrokom, pa tudi otrokom do drugega razreda osnovne šole.

Marijanski koledar 2007

Že januarska koledarska stran naznanja stoletnico kronanja podobne Marije Pomagaj v narodnem svetišču na Brezjah; na dvanajstih straneh se zvrsti izbor votivnih in zahvalnih podob ter spominskih podob Marije Pomagaj. Na vsaki strani – s sliko večjega formata na vrhu in z manjšim spodaj (po mesečni koledarski preglednici) – je zgovorna zahvala romarja za uslišano prošnjo. Marijanski koledar 2007 odlikuje koledarska preglednost ter razveseljiva slikovna in besedilna sporočilnost romarskega spomina našega osrednjega narodnega svetišča.

Misli za vsak dan v letu 2007

Izbor Branko Balažič

Slikovit stenski Marijanski koledar spremljata še žepni koledarček ter miniaturni namizni, ki ima toliko strani, kolikor je dni v letu; na vsaki strani je svetopisemski citat ter strnjeni povzetek misli enega izmed nabožnih piscev bogoslužnih besedil cerkvenega leta (prim. Schott – Messbuch, Herder, 1983). Vsaka stran nagovarja, vabi, kliče dobro jutro, dober dan, svetopisemski utrinek s kratkim spremljajočim besedilom pa je osrečujoča popotna palica, ki varno pelje po sprehajalni stezi življenja od jutra do večera.

PRIPRAVA ZA TISK | ZALOŽBA | VIDEO | TRGOVINA

Rakovniška 6 | Ljubljana
01 427 73 10
info@salve.si
www.salve.si

trgovina je odprta
vsak delovni dan 8.00-18.00
ob sobotah 8.00 - 13.00
ter ob romarskih shodih

Naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Anderlič Slavica, Radeče
 Brekalo Slava, Izola
 Frelih Jožefa, Škofja Loka
 Hlad Janez, Unec
 Knez Lidija, Izola
 Medved Anica, Izola
 Medved Francka, Gorenja vas
 Pavalec Lojzka, Sv. Lenart v Sl. Goricah
 Pokorn Jože, Škofja Loka
 Potočnik Frančiška, Gornji Grad,
mati salezijanskega duhovnika
 Puntar Danica, Ljubljana
 Slanič Marija, Ravne na Koroškem
 Slanič Pavla, Ravne na Koroškem
 Štamcar Jože
 Uranič Olga, Ljubljana

FRANČIŠKA POTOČNIK mati salezijanskega duhovnika (1925–2006)

V petek, 15. septembra 2006, na praznik Žalostne Matere Božje, je umrla Frančiška Potočnik iz vasi Florjan (zaselek Križ) v župniji Gornji Grad, mati salezijanskega duhovnika. Rojena je bila 13. februarja leta 1925. Njeno življenje je bilo zaznamovano z mejniki, ki so ločevali otroštvo, zgodnjo mladost, ustvarjanje družine in obdobje, ko je s pogledom na prehojeno pot pripravljena pričakovala dan, ko bo zapustila ta svet – ne umrla, temveč padla v Božje naročje.

Rodila se je v družini z devetimi otroki, a jih pet ni čakalo mladostniških let. S šestimi leti je odšla na svoj drugi dom, k stricu in teti, ki nista imela svojih otrok. Pri njih je preživela del otroštva, mladost in prva leta zakona z možem Petrom. Tukaj sta se jima rodila Marija in Peter. Po njenih tridesetih letih življenja na stričevi kmetiji se je družina preselila na možev dom na Križ, kjer sta bila kmalu potem rojena še sinova Janez in Marko.

Rajna ni hodila v službo, je pa bilo doma vedno treba postoriti to in ono. Vedno je pričakala otroke in očeta, ko so prihajali domov in vrata so bila vedno odprta tistim, ki so prišli na obisk. Z očetom sta bila najsrečnejša, ko so se vsi zbrali doma.

Po zaslugi sina Janeza, salezijanskega duhovnika, sta se oba z možem zelo dobro razumela s salezijanci.

Pred šestimi leti je po osemindesetih letih skupnega življenja Bog poklical k sebi njenega moža Petra. Čeprav je bila obkrožena s štirimi otroki, dvanajstimi vnuki in pravnukinjo, je čutila praznino zaradi njegove smrti. Toda tudi sredi največjih preizkušenj je ni zapustil mir. Ko je začutila, da se njeno življenje izteka, je to mirno in vdano sprejela. Ko je prišel dan slovesa, je bila vsem bližnjim v tolažbo njena vera v Boga, njeno upanje v večno življenje, njena ljubezen do vseh, ki so jo obdajali, ter njeno spokojno sprejemanje križev in težav.

V nedeljo 17. septembra, na dan svetniških kandidatov, so rajno mammo pokopali. Pogrebno mašo je vodil sin Janez, pridigal je salezijanski inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj. Med drugim je poudaril, kako je vse od diakonskega posvečenja sina Janeza redno, dokler ji je zdravje dopuščalo, prihajala na Rakovnik za pomladanski romarski shod ob prazniku Marije Pomočnice ter dva dni vztrajala v molitvi. Pogrebniemu slavu se je poleg številnih župljanov, sorodnikov, prijateljev in sester salezijank, ki so napolnili veličastno gornjegrajsko katedralo, s somaševanjem pridružilo še nad trideset duhovnikov.

povzeto po zapisu Marka P.

IVAN BEZEK (1920–2006)

Ivan Bezek je umrl 23.8.2006. Rodil se je leta 1920. S salezijanci je bil povezan vse od njihovega prihoda v Ankarano. Okoli leta 1965. sta prišla k cerkvi sv. Brigite v Kolomban salezijanca Franc Stritar in Janez Šantelj. Takrat cerkve v Ankarano še ni bilo. Obstajala je samo zapuščena samostanska kapela sv. Nikolaja v nekdanjem benediktinskem samostanu, ki pa je bil spremenjen v hotelski objekt. Gradnjo nove cerkve v Ankarano je izpeljal Ivo Miklavc, sedaj župnik v Trebčah pri Trstu.

Oče je v tistih težkih časih dejavno sodeloval in pomagal pri delu v župniji. Kasneje je dejavno sodeloval pri ponovnem ustanavljanju in organiziranem delovanju salezijanskih sotrudnikov. Pred 5 leti sta z ženo Olgo prišla v Dom starejših občanov v Kamnik. Prek Vestnika

je ostal povezan s salezijanci, rad pa je tudi materialno podpiral njihovo dejavnost in poslanstvo. Veselil se je novih pridobitev. Salezijanci (Stritar, Turk, Miklavc ...) so ga obiskovali tudi v Domu in teh obiskov je bil zaradi pešanja življenjskih moči še posebej vesel. Pred enim letom mu je umrla žena, letos poleti pa je dobri Bog poklical k sebi tudi njega. Duhovnik Ivo Miklavc, ki je vodil pogrebno slovesnost, je v homiliji dejal, da si je pokojni oče za vse, kar je dobrega storil za salezijansko družbo, zaslužil dostojno slovo, kar so salezijanci pokazali z udeležbo treh duhovnikov.

Danijel Bezek

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRI TEBI DOMA!

**Salezijanski vestnik
 podarjamo tistim,
 ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
 sv. Janez Bosko,
 v slovenskem jeziku
 izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
 je SV dar vsem (torej zastoni),
 ki s simpatijo spremljajo
 salezijansko delo
 med mladimi in v misijonih.
 Hvaležni pa smo za vsak dar,
 ki nam pomaga
 pri kritju stroškov.

**Ponudite ga svojim sorodnikom
 in prijateljem.
 Takoj nam sporočite
 spremembo
 naslova.**

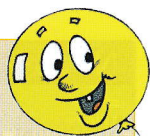
Naslov:

SALEZIJANSKI VESTNIK

Rakovniška 6
 1000 LJUBLJANA

tel.: 01/42.73.028
 faks: 01/42.80.579

malo za smeh

Duhovna rast članov združenja

Eden od namenov ZMP je tudi duhovna rast njenih članov; za to naj bi skrbeli z rednim prejemanjem zakramentov, z zavzeto molitvijo, bolj poglobljeno pa z letnimi duhovnimi vajami. K temu Cerkev vabi dejansko vse vernike, ki želijo krščanstvo živeti poglobljeno. V ZMP verniki najdejo dodatno vzpodbudo in priložnost. Danes so take spodbude mar-

sikomu v pomoč, saj se sam nekako čuti izgubljenega, nemočnega, v skupini pa najde podporo. Don Bosko je to združenje svetoval vsem vernikom, saj je menil, da združeni lahko naredimo neprimerno več kot posamezniki, ki niso povezani, čeprav so dobri verniki. Mislim, da je vredno premisleka in odločitve.

Tone Ciglar

Skupina članov ZMP Rakovnik na letnih duhovnih vajah v Mali Loki, 2006

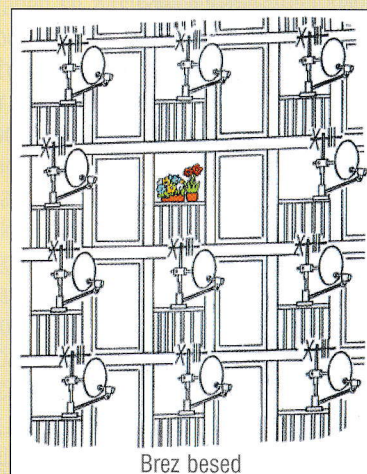
Geslo tokratne križanke pošljite do 20. decembra 2006

na uredništvo Salezijanskega vestnika. Izžrebali bomo 5 nagrajencev.

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo - bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopianjem v Termah Banovci;
2. nagrada: nogometna žoga z razvojnimi cilji tisočletja (SMP);
3. nagrada: knjiga T. Ciglar, V začetku je bila mati (Salve);
4. nagrada: knjiga Življenjepisa Dominika in Lavre (Salve);
5. nagrada: knjižica kratkih zgodb (Salve).

Rešitev križanke SV 5/2006

	BEŠTILA SILA	MARJETA BIVAR	KONE KOLJE KOTRINA	ČUN PAPARNO KONJICE	SALEZ KONJ KONJICE	REČIČE SPOVEDNA KONJICE	SA ZAPRANJE	NETO TODNA BENVA	ŠKOFIJA MARIJA BENKOT
DIGRA	P	A	R	A	L	I	N	A	
ONIVA	O	N	A	N	I	Z	E	M	
PLEBIS ZEMEL PROJEKT TRINJA	P	O	D	D	O	R		P	A
	M	A	R	I	J	I	N	O	SALVA KAPLA
SALEZ KONJ KONJICE	R	O	J	A	K		K	I	T
ČUN KONJ KONJICE	O	M	O	T		K	A	M	REPUBLIK SLOVENIA KONJICE
AMTNA SLOVENIA KONJICE	R	E	J	O	N		L	O	K
ČUN KONJ KONJICE	O	D	S	V	I	T		R	O
SALEZ KONJ KONJICE	I	T	I	N	E	R	A	R	N
PROJEKT TRINJA	F	A	V	L		S	E	V	E
PROJEKT TRINJA	E	N	O	K	A	L	I	Č	N
PROJEKT TRINJA	N	A		A	M	A	D	E	S

"Koliko zasluži tvoj oče na dan?"
 "Nič."
 "Ne laži!"
 "Res nič. Nočni čuvaj je."
 Dve deklici v vrtcu se pogovarjata: "Ali ti tudi greš kaj na internet?"
 "Ne, mi hodimo v Interspar."

Gresta dva zobotrebca po gozdu. Pa pride mimo jež in reče zobotrebec drugemu: "Daj, greva na avtobus."

Gresta v kino miš in slon, pa se slon usede pred miško. Le-ta se trudi, da bi kaj videla, zato se ujezi in se usede pred slona. Čez nekaj časa se obrne: "No, zdaj vidiš, kako je, če kdo sedi pred tabo?!"

Pride petelin z nojevim jajcem na svojo kokošjo farmo in reče: "Dekleta, nočem se pritoževati, a le poglejte, kaj dela konkurenca!"

Jež je potožil prijatelju: "Odločil sem se, da se bom ločil. Dovolj imam večnega zbadanja svoje žene!"

				SESTAVILA M. N.	PISARNIŠKI DELAVEC	UBRANI, SKLADNI GLASOVI	PRAVO- SLAVNI SAMOSTAN V BOSNI	AMERIŠKI IGRALEC JAMES	REŠITEV	TANČICA, PAJČOLAN	ELEMENT (OKRAJ- ŠAVA)	CARREY JIM
				FATALIST								
				ZELIKA S KLASASTIM SOCVETJEM, RESEDA								
				MAČEK IZ RIS. SMRKCI							SUHA REČNA STRUGA	SOKRATOV TOŽNIK
				KOLONIJA MAKAO (KIT.)								
				▷						VADNAL ALOJZIJ		
										OKRAS, OKRASEK		
SALEZI- JANSKI VESTNIK	KRAJ PRI CERKLJAH NA GOREN- SKEM	HČI BOGA NEREJA	REKA V MONGOLJI SLOŽNOST, ENOTNOST					AM. PEVKA BAEZ				
								LONČENA POSODA				
SLABO- KRIVEN ČLOVEK							ITAL. SKLADATELJ					
							RENONSA, RAZVELJAVITEV					
STARI OČE, DED						ENAKI ČRKI				KOS SUKANCA		
						LUDOLFOVO ŠTEVILO				GL. MESTO UKRAJINE		
IRSKA (PESNIŠKO)					SEME JA- BOLK, PEŠKA						ESTONCI	MAJHEN RT
					VISOKA VZPETINA							
REKA V NEMČIJI, EVROPSKI VELETOK				IRSKI BRINOVEC				MUSLIMAN. MOŠKO IME				
				VIDMAR TIT				2. IN 8. ČRKA ABECEDE				
ALPSKI PRELAZ V SEVERNI ITALIJI						OBJEST- NOST						
						KEMIJSKI EL. IRIDIJ						
SREDSTVA, KI KOAGU- LIRAJO BE- LJAKOVINE												
ČEBELJA TVORBA V PANJU				LIKOVNA UMETNOST				VTIKAČ, VTIKALO				

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopianjem v Termah Banovci: Ana RIMC, Prvomajska 53, 8290 Sevnica.

2. nagrada: knjiga V. Schaubert, Svetniki – varuhi, zavetniki, vzori (založba Salve): Nataša PINTER, Golovec 5, 1422 Trbovlje.

3. nagrada: knjiga T. Bosco, Za vas živim (založba Salve): Tončka JERAJ, Na Pungart 11, 1292 Ig; Rajko OJSTREŽ, Kristanova 4, 1000 Ljubljana; Nataša POLANEC, Dolsko 113, 1262 Dol pri Ljubljani.

Geslo v prejšnji nagradni križanki je bilo: Marijino rojstvo

ODDIH IN DUHOVNA OKREPITEV V VERŽEJU

V Penzionu Mavrica*** Vam ponujamo prijetno preživljanje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo. V povsem obnovljeni hiši so lepo opremljene sobe s čajnimi kuhinjami. V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite.

Bližnje Panonske terme (Radenci, Banovci, Moravske tolice, Lendava in Ptuj) Vam nudijo veselje in sprostitev v termalni in navadni vodi. Posebej ugodni so paketi 5- ali 7-dnevnega bivanja s polpenzionom in kopianjem. Vabljeni.

INFORMACIJE IN REZERVACIJE:

Penzion Mavrica

Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej
Tel: 02 588 90 60 | GSM: 051 370 377
penzionmavrica@siol.net
www.donbosko.si/verzej

Obvestila

Bled – PRIPRAVA NA BOŽIČ

15.–17. december. Za fante in dekleta 5.–9. razreda.
Informacije in prijave: s. Mira Peče

Bled – SILVESTROVANJE

29. december – 1. januar. Silvestrovanje za mlade.
Informacije in prijave: s. Mira Peče

Cerknica – ZA ANIMATORJE

1.–2. december. Usposabljanje animatorjev.
Informacije in prijave: Marko Košnik

Ljubljana Rakovnik – ANIMATORJI PDV

11. januar (četrtek). Srečanje animatorjev za pripravo postnih duhovnih vaj.
Informacije in prijave: Jože Vidic in Marko Košnik

Rakovnik, Celje, Maribor – ŠPORTNI TURNIRJI

18. november (sobota): RAKOVNIK – športni turnir v odbojki.

Informacije in prijave: Metod Ogorevc

20. januar (sobota): CELJE – športni turnir v nogometu.

Informacije in prijave: Rudi Tisel

17. februar (sobota): MARIBOR – športni turnir v košarki.

Informacije in prijave: Jože Brečko

Želimlje – DUHOVNE VAJE

10.–12. november: za fante in dekleta 4.–6. razreda

17.–19. november: za fante in dekleta 7.–9. razreda

24.–26. november: za ministrante

8.–10. december: za fante in dekleta 7.–9. razreda

15.–17. december: za srednješolce

Informacije in prijave: Peter Pučnik

Veržej

26. november. Srečanje članov salezijanske družine (10.00).

Informacije: Ivan Turk

PIP - pridi in poglej

Vikend za fante nad 17 let, ki želijo поблиže spoznati salezijanski način življenja

1. vikend: 17. do 19. november 2006

2. vikend: 16. do 18. februar 2007

Informacije: Jure Babnik

DUŠA – DUHOVNA ŠOLA ZA ANIMATORJE NA RAKOVNIKU

Enoletni program za udeležence in za druge mlade iz Salezijanskega mladinskega gibanja: starejše dijake, študente in mlade v poklicih. Srečanja so enkrat mesečno, običajno tretjo nedeljo v mesecu, z začetkom ob 17. uri.

2. srečanje – nedelja, 19. november.

3. srečanje – nedelja, 17. december.

Nadaljnja srečanja: 21. januar, 18. februar, 18. marce, 15. april, 20. maj, junij.

Informacije in prijave: Marko Košnik, s. Marija Imperl

Ljubljana Rakovnik

26. november: praznovanje 150. obletnice smrti don Boskove matere Marjete. Slovesna sveta maša ob 15. uri. Ob 10. uri v Gradu Rakovnik srečanje skupin salezijanske družine.

MISIJSKA RAZSTAVA

V rakovniškem gradu je na ogled misijonska razstava o delu slovenskih salezijanskih misijonarjev v Indiji (Bernik, Kešpret, Kramar, Zabret); razstava bo odprta do konca julija 2007.

Za ogled se najavite po telefonu: 01/42.73.028 (Tone Ciglar).

www.donbosko.si

Vabljeni k spremljanju dogodkov iz salezijanskega življenja na internetu, na portalu www.donbosko.si

INFO

Jure BABNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01 427.13.42 | 041 856.452 | jure.babnik@salve.si

Jože BREČKO | Dragonijeva 6 | 2000 Maribor | 031/358-027 | joze.brecko1@siol.net

s. Marija IMPERL | Partizanska 6 | 4260 Ljubljana | 04 574.10.75

Janez KRNC | Puščenjakova 1 | 9241 Veržej | 02 588.90.60 | 041 357.640 | janez.krnc@salve.si

Marko KOŠNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01 427.30.39 | 051 337.556 | marko.kosnik@salve.si

Metod OGOREVC | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01/427.1459 | 041/742.559 | metod@salve.si

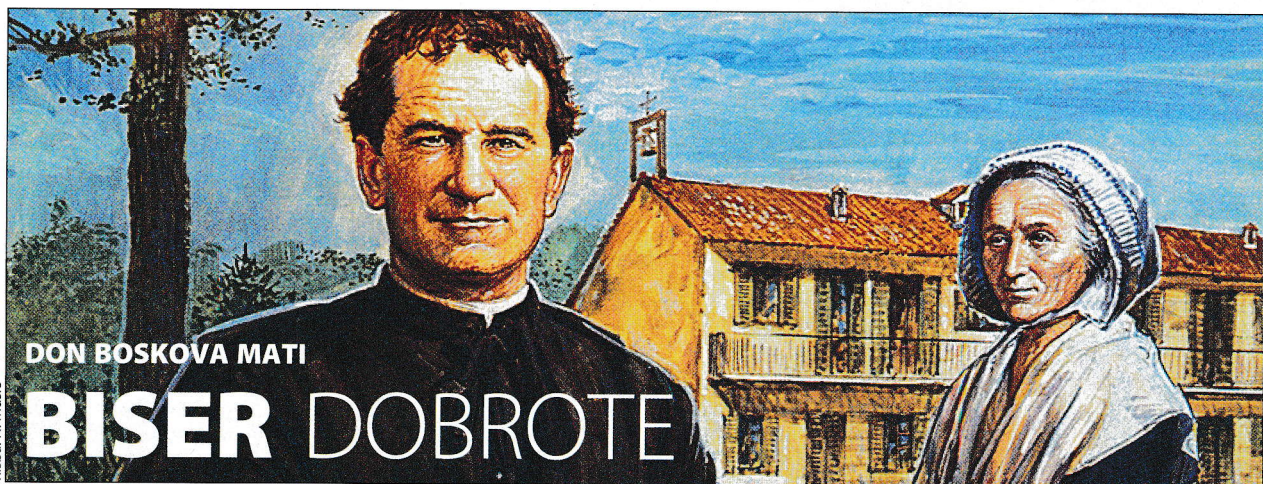
s. Mira PEČE | Partizanska 6-a | 4260 Bled | 04/5741-075 | 031/751-851 | mira.pece@volja.net

Peter PUČNIK | Želimlje 46 | 1291 Škofljica | 01 470.21.23 | 040 360.729 | peter.pucnik@zelimlje.si

Ivan TURK | Puščenjakova 1 | 9241 Veržej | 02 588.90.60 | 031 358.018 | ivan.turk@salve.si

Rudi TISEL | Don Boskov trg 1 | 3000 Celje | 041/798-557 | rudi.tisel@salve.si

Jože VIDIC | Tabor 29 | 1380 Cerknica | 01/7096.880 | 041/728.293

DON BOSKOVA MATI

BISER DOBROTE

Risba: N. Musio

FRANCE ŠKRABL

Kdor danes občuduje veličastno delo Janeza Boska kot duhovnika, socialnega delavca in vzgojitelja mladih, čuti povsod Božjo pomoč in posebno ljubezen našega svetnika do duš, predvsem do mladine. Janez Bosko je vse delal z veliko požrtvovalnostjo.

Od otroštva naprej je videl pripravljenost na žrtev uresničeno v življenju svoje matere. Svoje otroke in potem otroke v oratoriju je usmerjala k Bogu z velikim prizadevanjem in požrtvovalnostjo.

Res je, da so bile že zunanje okoliščine takšne, da so vodile družino Bosko k požrtvovalnosti in odpovedi. Toda to ni bila revščina, ki bi grenila življenje, kajti sprejemali so jo prostovoljno. Imeli so malo spanja, težko so delali, skromno so se hranili. Za zajtrk so imeli npr. samo kos suhega kruha brez kakšnega namaza, ležali so na trdem ležišču, na katerem je bila slamnjača, oblečeni so bili v revno obleko, stanovanje so imeli urejeno preprosto, tudi pohištvo je bilo skromno. Mama Marjeta je vzgajala svoje otroke v zelo preprostih okoliščinah. V revščini je videla tudi vzgojni dejavnik in način

življenja, ki je vseč Jezusu. Sama je za to najlepši zgled.

Ko je Janez končal gimnazijske študije, je domačemu župniku izrazil željo, da bi rad postal frančiškan. Župnik pa je prosil mamo Marjeto, da bi sina odvrnila od te namere. In res je Janezku nesebično rekla: "Brezpogojno želim, da ta korak dobro premišliš, ko pa se odločiš, bodi zvest svojemu poklicu. Na nobeno stvar se ne oziraj! Glavna stvar je zveličanje duše. Gospod župnik je želel, da te od tega namena odvrnem, ker naj bi na stara leta skrbel zame. Toda rečem ti: to zame ni pomembno, kajti Bog bedi nad vsemi nami. Zame ne skrbi! Od tebe ničesar ne pričakujem. Vedi: revna sem se rodila, revno sem živela in revna želim umreti. Razmisli: če se boš enkrat odločil, da postaneš škofijski duhovnik, in če postaneš bogat, te ne bom nikoli obiskala. Pomisli na to!"

V oratoriju je svojemu sinu in fantom dala lep zgled skromnosti pri prehrani, stanovanju in obleki. Nekega dne Janez Bosko ni mogel več gledati, kako njegova mati hodi v zakrpani obleki v mesto po nakupih: "Mama, to ne gre več. Sram me je." - "Res, tako misliš?" Pokaza-

la mu je nasmešek, s katerim je večkrat odklanjala otroške želje. Toda Janez ni popustil: "Mama, mislim čisto resno. Tukaj imaš dvajset lir. Za nedeljo si kupi novo obleko." Prišla je nedelja in prišla je še ena nedelja, toda nove obleke si ni kupila. Janez jo je vprašal: "Kje imaš novo obleko?" - "Novo obleko, saj nimam denarja." - "Dal sem ti dvajset lir." - "Glej, Franci je potreboval čevlje, Ludvik srajco, pri kramarju pa je ostalo še nekaj dolga." V Janezovih očeh so se pojavile solze in je dal materi še enkrat 20 lir. "Tokrat pa res za novo obleko in za nič drugega." Smejoč je vzela denar in zopet je ostala v stari obleki. Ko so sorodniki po smrti hoteli imeti kakšno obleko za spomin, so ugotovili, da je imela samo eno, to je tisto, ki so ji jo oblekli za v grob. Opomin k uboštvi, ki ga je na smrtni postelji izrazila svojemu sinu, je v polnosti izpolnila najprej sama. ■ KONEC

Več o materi Marjeti si lahko preberete v knjigi *Tone Ciglar, V začetku je bila mati*, ki bo v začetku meseca decembra izšla pri založbi Salve. Z lepimi ilustracijami, trdo vezana.

SALEZIJANSKI MLADINSKI CENTER **PODGORICA** (ČRNA GORA)

Foto: Viktor Ganc

Naš mladinski center je center odprtih vrat. K nam prihajajo predvsem mladi iz revnejšega predela Podgorice. Poleg žoge, ki je naš najpomembnejši športni rekvizit, jim želimo ponuditi pozitivno vzgojno okolje, kjer bi odrasli v zrele in odgovorne osebnosti. Hkrati pa je naš center odprt za različnost, v smislu verskega prepričanja (katoličani, pravoslavni, muslimani) kakor tudi narodnega (Črnogorci,

Albanci, Hrvati). Vse pa nas združuje don Bosko in njegova ljubezen do mladih. In programi? V našem lepem in precej prostornem mladinskem centru pod cerkvijo se vsakodnevno srečujejo otroci na raznih treningih. Predvsem pa je živahno na zimskem in poletnem oratoriju. Prav ponosni pa smo tudi na veliko skupino animatorjev, ki vodijo in animirajo vse te programe.

